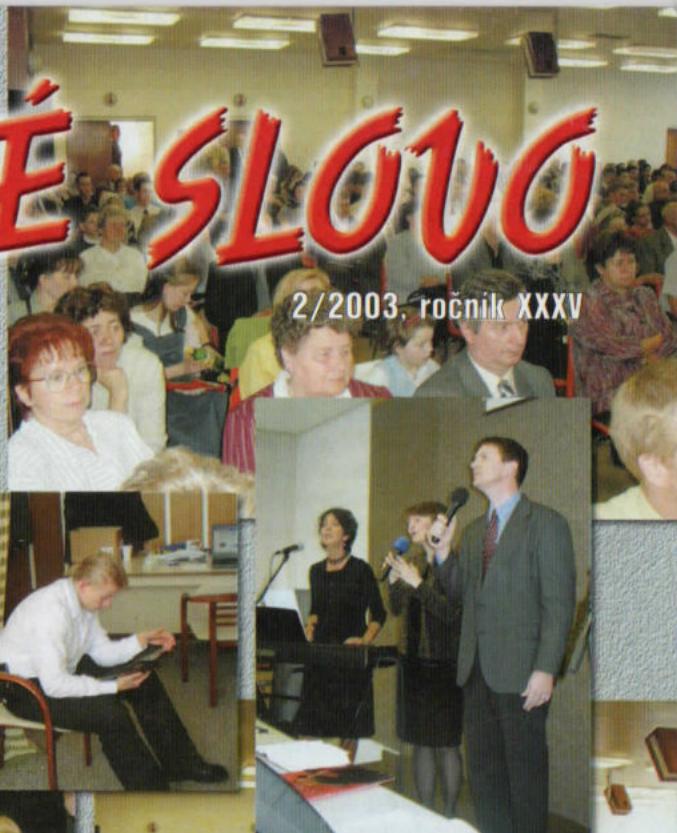

ŽIVÉ SLOVO

2/2003, ročník XXXV

Téma:

Společenství
- Jak i závazek

úvodník

Radosti a strasti společenství

Jarek Andrysek

Mili čtenáři,

děkujeme Vám za přízeň, kterou k našemu časopisu chováte. Snažíme se přicházet s tématy, která Vás mohou zajímat. I toto číslo je zaměřeno na jednu z oblastí života církve, jež se zdá být stále aktuální. Zaměřuje se na radošti a strasti křesťanského společenství. To je darem i závazkem zároveň.

Hned první tématický článek br. J. Kučery nám připomíná, že **společenství církve vyvrůstá ze vztahu jednotlivce k jeho Pánu**, Ježíši Kristu. Přijali jsme obrovský dar odpusťení – zdroj radosti, ale i lásku, která zavazuje. Budeme za ni vděční a chraňme si ji.

Ke společenství církve jsou připojováni stále noví lidé. Je to jedna z jeho radostních a povzbudivých stránek. Nové společenství mají vytvářit noví lidé, kteří přijali dar záchrany a byli vysvobozeni k novému životu. Má to však i svůj rub. Většinu v církvi tvoří obyčejně lidé, kteří jsou v církvi už mnoho let a za to dobu, co následují Pána, nasbírali spoustu zkušeností. Mají své zvyky i jasné představy o tom, jak má společenství církve vypadat. Leckde nechybi ani nějaká ta tradice, která vychází z pochopení Písem a osvědčila se. To, že v takovém prostředí, může docházet k těžkostem je nasnadě. Měli bychom tedy s nimi počítat, protože každý z nás si s sebou přináší určité iluzorní představy, podmíněné mírou poznání a zkušenosti. Otázkou **svobody a hranic společenství** se zabývá stejnojmenný článek bratra J. Ostroluckého.

Základní buňkou lidského společenství, která v sobě skrývá Boží obraz, zůstává **manželství**. Ilko Kozár odhaluje jeho krásu i dynamiku tzv. synergického efektu. Zajímavá poučení načází také ve srovnání manželství se sborovým

životem. Myslím, že v manželství se lidé mohou naučit jedné, pro společenství církve důležité, zásadě – **akceptovat rozdílnosti!** Rozdílnost vede k napětí, přijímání jednoho tím druhým je uvolňuje. U trochu jiné problematiky, která však s přijímáním také souvisí, se zastavil hezkým zamýšlením br. Jenda Vopalecký. V článku „**Otevřít srdce = riziko?**“ ukázal na **potřebu užších vztahů, mít blízkou duši**, nezůstat uprostřed společenství sám.

Ve společenství církve dochází často k nedorozuměním. Je na společenství samém, zda je bude vyjasňovat nebo zametat pod koberec. Jirka Kantor se ve svém příspěvku dotkl dvou **extrémů** při odstraňování různých bloků ve vztazích – **přílišného vměšování a apatie.** Cesta ven existuje, i když někdy zůstává nevyužita...

Vedle vyjasňování nedorozumění je zde však ještě jedna důležitá zásada, která také patří spíše na stranu závazků než darů, a tou je **přebírání zodpovědnosti.** Zodpovědnosti za chyby, zodpovědnosti za úkoly církve, jakým je i nesení evangelia všem národům – misie. Jistě si všimnete, že recenze ke knize „**Pošli a pomáhej**“ napsala horká kandidátka na misii, kterou společně s manželem představujeme blíže v článku „**Poslední přípravy...**“

Přejí Vám, abyste pro svůj duchovní život načáhali stále nové impulsy.

biblické zamyšlení

» **Povelikonoční úvaha o fámě, která se výjimečně ukázala jako pravdivá.** «

Vzkříšení? Nesmysl!

Pavel Šíma

Nadpis této úvahy může vzbuzovat dojem, že se jedná o výrok moderního skeptika či liberálního teologa 19. století. Ve skutečnosti to je

skoro biblický citát. Je to stručně vyjádřená reakce učeníků v Lk 24,11 na to, když jim Marie z Magdaleny a ostatní ženy přišly oznámit, že byly u hrobu, kde byl pohřben Ježíš, ale jeho tělo tam nenašly... A ba co vic, že k nim zaznělo slovo Boží poslů „*proč hledáte živého mezi mrtvými, není zde, byl vzkříšen*“. I když tedy zemřel na kříži, tak nyní přesto žije! Učedníci asi od těch žen **očekávali všechno možné, jen ne toto...** A jaká byla jejich první reakce? Je to „léros“, což znamená tolík co nesmysl nebo žvást. Mysleli si, že ty ženy prostě blouzní, že se jim jen něco zdálo. Vždyť oni moc dobře věděli, jak jejich rabi, do kterého vkládali takovou naději, tragicky skončil.

Od 13. verše 24. kapitoly Lukášova evangelia si čteme o dvou učednících, kteří byli na cestě z Jeruzaléma do Emaus. Když je ted' jejich mistr mrtev, už nemají důvod se dál zdržovat v Jeruzalémě a jdou zřejmě zpátky domů. Na cestě se k nim však připojí další muž. Čtenář evangelia je řečeno, že se jedná o vzkříšeného Ježíše, ovšem ti dva to ještě nevěděli. Jdou tedy spolu, povídají si a diví se, jak je to jen možné, že ten muž neví nic o tom, co se v posledních dnech v Jeruzalémě odehrálo... Jak byl jejich mistr, Ježíš z Nazaretu, zatčen a odsouzen k smrti na kříži. **Veškerá naděje**, kterou do něj jeho příznivci a učedníci vkládali, **se zhroutila:** „*A my jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael*“. Naděje, že Ježíš je ten, skrze kterého do chodu dějin Izraele vstoupí opět Bůh sám, od kterého očekávali osvobození od římské nadvlády, se rozpadla. To nebylo zklamání jako z nesplněných předvolebních slibů, to nebylo zklamání, po kterém si člověk řekne „nevýšlo to teď, nevadí, vyjde to někdy příště“. Tady se jednalo o zhroucení poslední, nejhlučší, mesiášské naděje.

Učedníci využívají možnosti svěřit se se svým zklamáním tomu neznámému, který jim **naslouchá a je jim nabízku.** A čtenář Lukášova evangelia ví, že to je Ježíš, kdo zde vstupuje do role toho, komu je možné se svěřit se svými nejhlučšími pochybnostmi! Ale pro naše dva učedníky to je prostě neznámý poutník, který je ochoten

jim naslouchat. Oni sice věděli o nějakých fámách, které se šíří z okruhu žen, které byly u hrobu, ale na překonání jejich zklamání nestačí pouhé zprávy o Ježíšově údajném vzkříšení. Jejich reakce byla asi podobná té u apoštola. Je to „léros“, je to nesmysl. Jsou to jen nějaké vize či halucinace způsobené nejspíše zármutkem ze ztráty milovaného mistra. Na překonání jejich hlubokého zklamání a ztráty naděje to je velmi málo a tak dále pokračují v cestě z Jeruzaléma.

Když si takto před tímto neznámým vylily své srdce, očekávali možná vyjádření jisté soustrasti, soucitu, nebo povzbuzení typu „život jde dál, musíte se s tím nějak vyrovnat“. Od onoho neznámého se však dočkali něčeho naprostě jiného. „*Jak jste nechápaví! To je vám tak těžké uvěřit všemu, co mluvili proroci! Což neměl Mesiáš to vše vytrpět...?*“ V této řečnické otázce jim pak vyjevuje to velké tajemství. **Ježíš není mesiáš triumfující, vítězící na politické scéně, ale je to mesiáš trpící.** Ale jeho utrpení a potupná smrt na kříži neznamenají, že se jeho osud vymkl Bohu z rukou nebo že ho dokonce Bůh zavrhl. Právě naopak, je to součást jeho plánu. Takže tím hlavním problémem pro naše dva učedníky tu není, že je Ježíš mesiáš, ale *jak je mesiášem.*

Učedníci jsou už u svého cíle, ale onen neznámý pokračuje dál. Protože se však blíží noc, zvou jej k sobě a neznámý poutník jejich pozvání přijímá. Když zasednou společně ke stolu, dojde k něčemu zvláštnímu. Pozvaný se ujímá iniciativy. **Z Ježíše hosta se tak stává Ježíš hostitel.** Vezme chléb, vzdá díky, láme jej a podává jím ho... Už první čtenář Lukášova evangelia si nemohou nevybavit scénu poslední večeře Páně a rovněž eucharistickou (hé eucharistia - vděčnost, díkůvzdání) slavnost rané církve. A v tomto okamžiku, kdy se z hosta stal hostitel a učedníci z jeho rukou přijímají chléb, „jsou otevřeni jejich oči“ a oni poznávají, s kým to sedí u stolu. Poznávají, kdo to s nimi celou cestu šel, s kým to rozmlouvali a kdo je nyní jejich hostitel. Je to on, Ježíš. Ten, se kterým dříve chodili, a kterému naslouchali. Ten, do kterého vložili svou naději, která se vytratila s jeho smrtí na

kříži. Ale temnotu zoufalství a zklamání náhle rozázilo světlo naděje. Ježíš není mrtev, ale žije!

Důležitý moment je zde vyjádřen v trpném rodě. Učedníci poznávají Ježíše ne proto, že se na něj prostě lépe podívali. Šli s ním přece celou cestu, mluvili s ním, a přesto ho nepoznali. **Poznali ho, protože jejich oči „byly otevřeny“.** Tento trpný rod má v Pismu svůj velký význam. V teologii se nazývá divinum passivum (božské pasivum) a znamená, že Bůh sám je vždy původcem děje. Učedníci nepoznali vzkříšeného Ježíše sami od sebe, ale zjevil jim to Bůh. A tato událost rozpoznání vzkříšeného Ježíše učinila jejich nechápavá srdce srdeč „hořícími“, což je obrazné vyjádření pro působení Ducha svatého probouzejícího víru.

Poté, co byl učedníkům zjeven Ježíš vzkříšený, zmizel jejich zrakům. Už ho nemusí vidět zrakem fyzickým, protože ho budou stále vidět zrakem viry. V životě učedníků nastává obrat. Doslovny i symbolicky. Vracejí se zpátky do Jeruzaléma, ale už ne jako zoufali a zklamani, nýbrž s „hořícími“ srdcemi a virou probuzenou setkáním se vzkříšeným Ježíšem. Vracejí se do Jeruzaléma, kde se rodi církev. Tam naletou další Ježíšovy učedníky, kteří je uvítají slovy „Pán byl skutečně vzkříšen a byl zjeven Šimonovi“ (opět divinum passivum). Setkávají se tedy jakoby dvě skupiny, které prožily různým způsobem setkání se vzkříšeným Ježíšem. Navzdory všem rozdílům, které mezi nimi mohly být nebo byly, tak tato zkušenosť je to, co je spojuje. **Vzkříšený Ježíš je základ a zdroj jejich viry a naděje. Vzkříšený Ježíš je základ a střed církve.**

Uvědomovat si, co pro nás znamená Ježíšova smrt a Jeho vzkříšení, není jen otázkou svátečního zastavení o Velikonocích. Jestliže Bůh vzkřísil Ježíše z Nazaretu, toho, který se stýkal se zřejmými hříšníky, s kolaboranty s římskou vládou, který uzdravoval nemocné a dokonce se odvažoval odpouštět hřichy, tak to znamená, že se plně přiznal k celému jeho dílu, k celému jeho životu. Tak to znamená, že Ježíšova smrt na kříži nebyla prohra, ale nao-

pak vítězství, které otevřelo cestu ke spásě celého lidstva.

A my všichni, kteří jsme z Boží milosti spojili svou poslední naději s Ježíšem, s Ježíšem ukřížovaným a vzkříšeným, jsme takto mohli poznat toho jediného a pravého Boha a vykročit na cestu nového života. Po této cestě však nedeme osamoceně, individuálně. Každý z nás se obrazně řečeno vrátil do Jeruzaléma, do společenství těch, kteří prožili tutéž zkušenosť, kteří se rovněž setkali se vzkříšeným Pánem. **Po této cestě jdeme společně jako církev.** A právě v obecenství církve, při společném slavení Večeře Páně, si můžeme pokaždé uvědomit, že **my jsme hosty a Ježíš, ten vzkříšený a vyvýšený, je hostitel.** A tak, jako my mezi sebou dělíme chléb a víno, tak On vydal svůj život za nás a pro nás. Všechno jeho utrpení a smrt a naše radost a naděje je jen proto, že Bůh tak miloval svět...

ohlédnutí

velikonoční konference OSTRAVA 2003

Ján Ostrolucký

Vzpomínám si na první konferenci Křesťanských sborů v Ostravě v roce 1958. Bylo to dva roky po zrušení zákazu shromážďování našich sborů. Tehdy jsme po dlouhé době opět viděli např. bratra Františka Křesinu, který se již pro své stáří nemohl aktivně zapojit do duchovní práce ve sborech. Tehdy jsme se po pěti letech setkali s mnohými bratry a sestrami. Přišli i ti bratři, kteří byli v padesátých letech kvůli dílu Páně vězněni. Popsat pocit z tohoto shromáždění se ani nedá. Od té doby až na dvě výjimky probíhají tato setkání věřících o Velikonocích pravidelně. Říkáme jim „konference“, protože v době totalitního režimu se pod název „konference“ mohlo skrýt společné shromáždění

Bratr Vladimír Majerský

bratří zodpovědných za sbory v obou dnešních republikách (ČR a SR) na jediném místě, a to v Ostravě. Zúčastňoval jsem se jednání u krajského cirkevního tajemnika, který mohl konferenci povolit nebo zakázat. Kolik modliteb za možnost jejího konání v té době nás Pán vyslyšel? Vždyť konference v Ostravě nebyla jen jedinou, tehdy jsme se museli stěhovat do Českého Těšína. Ale i tam jsme prožili nádherné chvíle společenství.

Podmínka vyjednávat povolení k organizaci konference s úřady neplatí již od roku 1990. Nemusíme nikoho žádat o povolení celostátního shromáždění věřících, ale označení „konference“ zůstalo. Tomu téměř tisíci věřících lidí, kteří se konference zúčastňují, je jasné, proč do Ostravy přijíždějí a co pro ně „konference“ znamená. **Mít společenství s Pánem a navzájem,** tak, jak o tom napsal apoštol Jan: „*abyste i vy měli společenství s námi, a naše společenství je s Otcem i s jeho Synem Ježíšem Kristem*“ (1J 1,3). Není to biblický seminář, na kterém by se do hloubky vykládalo Písmo, i když po něm mnozí volají, protože by se mohli aktivně zapojit do přemýšlení o daném tématu. Setkání lidí všech věkových kategorií od dětského věku až po pokročilé stáří má svou osobitou atmosféru. Nemluvě o nutnosti učit se jít spolu – všechny generace. Starší věřící si dělají na skupiny neumi představit a zřejmě by jim to přineslo více problémů a zámutku, než zachování osvědčené formy těchto konferencí.

Na letosní konferenci se v službě Božím slovem vystřídalo více než 20 bratří, kteří v deseti až patnácti minutách koncentrovaně promluvili na téma **Křesťanské vzájemnosti** a aplikovali

Boží poseství z biblických textů na náš život v dnešní době. Mnozí účastníci letosního setkání uvedli, že tento průběh jim přinesl mnoho Božího požehnání. Jednak dokázali krátké proslově lépe vnimat, i když posluchači Vysoké školy báňské není tím nejlepším prostředím pro tak velké shromáždění. Písňě po půlhodinových intervalech přinášely chválu Bohu z tisice hrdel najednou – opravové hymny chval – a zároveň uvolnily mysl pro příjem dalšího slova. Osobně chci i tímto způsobem vyjádřit poděkování sloužícím bratřím za ukázněnost a přístup ke službě. Ne vždy tak tomu bylo v minulosti.

Konference slouží také ke vzájemným setkáním věřících, k informovanosti odění ve sborech doma i v zahraničí. Letos nám posloužil bratr Vladimír Majerský z Vojvodiny a přiblížil nám i práci na Božím díle v Srbsku. Ze sousedního Polska jsme přivítali také bratra Jerzyho Karzelka a z Biblického studijního střediska v Mittersillu v sousedním Rakousku bratra Andrzeje Turkanika. Zvlášť nám záleží na prohlubování bratrských kontaktů se sbory na Slovensku. A tak naše modlitby mohou být konkrétní, za jednotlivce i za sbory. Setkání na konferenci, kde vidíme další nové bratry a sestry, je povzbuzením, že Pán „pridává ke své církvi“ další spasené lidi, že stojí zato pracovat v díle Páně, sloužit spoluukoupeným, potěšovat zarmoucené a posilovat slabé. Shromáždění v takovém ovzduší svatosti a lásky, jaké jsme letos zazíli, nám dává možnost okusit slávu budoucího věku, kdy budeme společně slavit Pána bez loučení.

ohlédnutí

„Vítr vane, kam chce, jeho šelest slyšíš,
ale nevíš odkud přichází a kam směřuje“
Jan 3,8

I v Těrlicku vane vítr, kam chce

Jarek Andrýsek

Bratr Józef Mrózek

knihu R. Baxtera „O věčném odpočinutí spasených“, pocítiloval závan Ducha. Nevěděl, odkud přichází a kam směřuje, ale věděl, že musí jit za ním, a On jej nakonec probudil k novému životu (1903). To byl začátek, zvláštního požehnání, které Bůh seskal na jedno z míst těšínské pahorkatiny s výhledem na Beskydy a zaledněné Ostravsko zároveň. To místo leží v Dolním Těrlicku a stalo se svědkem mnoha obrácení a upřímných vydání se Bohu prostřednictvím křtu, vypůsbených Duchem svatým. Ten v roce 1905 použil svého služebníka Dr. Baedeckera k zasévání Božího slova na několika evangelizačních shromážděních na Těšínsku. Lidem se otevírala srdce.

Stejný Duch zavál v roce 1907 br. Mrózka až do Berlína, na alianční Biblickou školu, aby se připravil na další službu. Netušil, že se biblickým studiem změní jeho pohled na mnohé otázky duchovního života v tradiční církvi. Naslouchal Duchu a vrátil se proměněn. Nechtěl se stát předmětem sporu v Evangelické církvi a tak začal samostatnou práci. Nejprve v Třanovicích (1909), kde vznikl první sbor tzv.

„otevřených bratří“ na území ČR, potom také v Koňakově, pak v Bohumíně (1912), Karviné (1919) a na jiných místech. **Duch vanul dál, lidé se obraceli**, naslouchali Božímu slovu a učili se poslušnosti. V roce 1922 byl br. Mrózek Duchem svatým povolán do Polska, kde jej Bůh používal k zakládání nových sborů.

Mezi tím se v jeho rodném Těrlicku scházeli evangelici věřící k **pravidelným domácím pobožnostem**, protože vedle tradičních bohoslužeb toužili po hlubším společenství viry. Nevlastní matka br. Józefa Mrózka už nemohla chodit pěšky z Těrlicka do sboru v Třanovicích a Koňakově a tak se obrátila na manžele Ponczevy (1925) s prosbou, zda by v jejich domě nemohlo být shromáždění. Bohabojní manželé svolili a pravidelná shromáždění navštěvoval i br. Mrozek z Polska, dále pak bratři Zabystrzan a Němec z Koňakova, Rodowski z Bohumína a další. Duch vál a přišla první obrácení – manželé Suchánkovi a sestra Ponczevová (presbyterka evangelické církve). Ta měla zábrany jit ke křtu v místě bydliště. Co by si o ní lidé pomysleli. Ale Duch Boží ji usvědčil slovem z Mk 8,38 „Kdo se stydí za mne...“ a nechala se pokřtít. Od roku 1927, kdy v Těrlicku br. Mrózek pokřtil přes 60 lidí, se zde každoročně konaly křty až do roku 1989. **Křest** se stal synonymem Křesťanského sboru v Těrlicku.

Křest v řece Stonávce

Těrlicko se postupně stávalo místem velkých shromáždění. Kromě křtu zde probíhala tématická shromáždění k **prohloubení biblického vzdělání**. Jezdil sem pravidelně skotský

Živé Slovo 2/2003

Živé Slovo 2/2003

tématické články

Křestní shromáždění v Těrlicku v roce 1960.

misionář James Lees a br. Fr. Kresina, br. Ján Siracký, později další bratři ze zahraničí (A. C. MacGregor, W. Grunbaum), které doprovázel a překládal br. Karel Suchanek. Lidé zasévali Slovo a Duch je ožíval.

Dalším synonymem Těrlického sboru se stal **pěvecký sbor**, který navázal na tradici pěveckých sborů v Křesťanském společenství Evangelické církve a v Křesťanském sboru v Třanovicích. Od roku 1949 probíhal pravidelný nácvik písni vedený sestrou Helenou Balandovou, později Otou a Rostislavem Zabystrzanovými a Vilémem Kubienou ml. Manželé Balandovi se starali o sbor v době totality. Dokonce i v době, zákazu shromažďování (1951-56) se v Těrlicku scházelo velké množství věřících. Stres, špehování a výslechy se odrazily na zdraví br. Balandové, který byl v roce 1984 náhle odvolán k Pánu. Zodpovědnost za sbor spočinula na br. Karlově (do 1988) a Pavlovi (do 2003) Suchankových, duši sboru však stále zůstávala sestra Balandová. Duch vane kam chce, a tak se stalo, že se práce pěveckého sboru přesunula do Českého Těšína. I pro křty se našlo nové místo v centru regionu v novém sborovém domě v Ostravě-Kunčičkách. Zdá se, že **sbor v Těrlicku splnil svou historickou úlohu**.

Dne 2. března 2003 po odchodu br. Jana Suchanka na věčnost proběhlo v Těrlicku u Suchanků poslední shromáždění. Zbyli příslušníci Těrlického sboru se stali členy sboru Těšín-

ského, který je na slavnostním shromáždění 30. března 2003 přivítal a přijal za své. Požehnání, které Bůh v Těrlicku vyleval, nebude zapomenuto. Duch vanul celých sto let. Rodiče br. Mrózka bylo požehnáno stejně jako on sám, ale Bůh nebydlí v chrámech rukama udělaných, neváže se na místa či budovy, kostely nebo chrámy. Jeho **Duch si hledá místo v nás**. Slyšíme ten tichý šelest? Vnímáme Duchu, který nás vede k Božímu Slovu a k poslušnosti? Věřím, že s lidmi, kteří vnímají vanutí Ducha, vyrostou novi dělníci a Bůh skrze ně sešle nové požehnání. Modlete se za ně a za ty těrlické budeme vděční. Byli věrní a odvedli dobrý kus práce.

tématické články

Společenstvo – dar i závazok

Ján Kučera

Už v úvode Biblie sa dočítame o tom, že Pán Boh po stvorení prvého muža – Adama, povedal, že nie je dobré, aby zostal sám. Videl, že potrebuje spoločenstvo. A tak priamo z určitej časti jeho tela utvoril pre neho spoločníčku, ženu – Evu. Prví manželia mali spolu krásne spoločenstvo a bolo im spolu dobre. Doteraz je to tak v manželstvách, kde sa dodržujú

Božie princípy. Je to rozširujúce sa **rodinné spoločenstvo**: muž a žena, potom prídu deti, neskôr vnúčatá a k tomu rodičia manželov, ich súrodenci s deťmi a ďalší pribuzní.

Je tu však i **duchovné spoločenstvo** so spoluveriacimi v rámci miestneho zboru a ďalších blízkych zborov v Cirkvi Pána Ježiša Krista. S nimi nás spája Božia láska, rozliata na našich aj ich srdciach skrze Svätého Ducha a poslušnosť Božej vôle, zjavenej v Biblia.

To najhlavnejšie spoločenstvo, ktoré vzniká po znovuzrodení jednotlivca, je **spoločenstvo s Bohom ako nebeským Otcom a s Pánom Ježišom Kristom** ako Spasiteľom a Pánom verejného človeka. O tomto spoločenstve v Novom zákone čítame: Čo sme videli a počuli, zvestujeme aj vám, aby ste aj vy mali spoločenstvo s nami. A naše spoločenstvo je s Otcom a jeho Synom, Ježišom Kristom (1J 1,3).

Či nie je takéto spoločenstvo úžasný **Boží dar**? No je to aj **veľký záväzok**. Všetko sa začína obrátením sa k Pánovi Ježišovi, podňovaním sa Jemu za Jeho zástupnú smrť. V tejto pamätnnej chvíli nasfahuje sa do srdca znovuzrodeného človeka Svätý Duch a začína to vzácne spoločenstvo s Bohom, Otcom, Synom i Svätým Duchom. Potom začína aj úprimné spoločenstvo s duchovnými bratmi a sestrami, ktorí už pred nami okúslí tento dar spoločenstva. Prichodí nám neustále ďakovať za tento dar a strážiť si ho po celý život.

Ono môže byť tu a tam **narušené hriechom**. Keď ho Božie diefa v pokáni vyzná a odsúdi, Pán Boh mu odpustí a toto vzácne spoločenstvo sa zase obnoví. Apoštol Ján v uvedenom liste piše:

„Ak vrvávime, že s Ním máme spoločenstvo, ale chodíme v tme, klameme a nekonáme, čo je pravda. Ale ak chodíme vo svetle, ako On je vo svetle, máme spoločenstvo medzi sebou a krv Ježiša Krista Jeho Syna nás očisťuje od každého hriechu“ (1J 1,6-7).

Aj vzájomné spoločenstvo skutočných kresťanov je podmienené chodením vo svetle.

Božie slovo je svetlo a jeho zachovávanie v každodennom živote je chodenie vo svetle. Ním sme usmerňovaní, ale i usvedčovaní z hriechov, ale i očisťovaní na základe preilatej krví Pána Ježiša. Tak je udržiavané i obnovované naše spoločenstvo s Ním i navzájom jedných s druhými.

Pravé spoločenstvo podľa Bozej vôle: v manželstve, rodine, zbere a predovšetkým s Pánom, je Božím darom i veľkým záväzkom. Ďakujme, zaň, strážme si ho a radujme sa v ňom.

Svoboda a hranice spoločenství

Ján Ostrolucký

V Novém zákoně se slovem cirkev prekladá řecké slovo **ekklezia**, které znamená „**svojané spoločenství**“, „shromáždění“, „sbor“. Cirkev je spoločenstvím lidí, kteří mají podíl na Kristově životě a jsou Duchem svatým navzájem propojeni tak, že tvoří živou jednotu. První spoločenství cirkev vzniklo v Jeruzalémě v den prvních Letnic po návratu Pána Ježiše k Otci do nebes. Tato cirkev nebyla založena lidmi, ale Pánem Ježišem, který slibil, že postavi („zbuduje“ - ČEP) svou cirkev a brány říše smrti ji nepřemohou (Mt 16,18). Cirkev není pokračováním spoločenství Izraele a ani neprevzala jeho úlohu ve světě. Cirkev je tajemstvím, které bylo prorokům skryto.

Pán Ježiš budoval svou cirkev v době apoštolské (Sk 2,47 „A Pán denně přidával cirkví, kteří byli spaseni.“) a buduje ji až dosud. Proto nelze na cirkev pohlížet jako na nejakou lidský organizovanou skupinu, ale na organismus, který se rozvíjí a roste pod vedením své Hlavы. Každý člověk je Duchem Božím ve chvíli znovuzrození začleněn (ponoren, pokřtěn) do cirkev, která je spoločenstvím všech vykoupených od Letnic až do jejího uchvácení vstříc Pánu (1Te 4,17). Věřící člověk se však má pripojiť k miestnemu sboru, v némž môže duchovne rušť, uplatňovať duchovní dary a sloužiť Pánu tím, že slouží spoluukoupeným. **Každý věřící má mít svůj domácí sbor, to je Boží rád.**

Prvotní jeruzalémská cirkev byla charakterizovaná čtyřmi činnostmi: apoštolským učením, společenstvím (nebo sdílením, účasti), lámaním chleba a modlitbami (Sk 2,42). Tyto čtyři pilíře společenství cirkev jsou pak doplnovány dalšími činnostmi, které podle velikosti sboru a vnějších možností mohou dosahovat i několik desítek. K bližšimu ujasnění společenství cirkev, svobody a hranic tohoto společenství nám mohou posloužit biblické obrazy cirkev.

1. Cirkev jako Tělo Kristovo (Ef 1,22.23)

Věřící člověk je údem „těla“, jehož „hlavou“ je Kristus. Co nám tento obraz říká k danému tématu?

a) **Každý úd v těle je potřebný a má svou úlohu.** Je pravdou, že některé údy jsou více zatíženy, mají větší odpovědnost, tělo si je více chrání. Ale navzájem se všechny potřebují, proto žádný z nich nemá důvod k závisti nebo nespokojenosti, ani k pýše, nezávislosti či soběstačnosti. Věřící člověk ve společenství cirkev si nemůže říct: „Já jsem svoboden, mohu si dělat, co uznám za dobré, jsem pouze odpovědný Pánu a nemusím se ohlížet na druhé.“ Protože jsme v Těle nemůžeme Kristus jako „hlava“ dávat jednotlivým údům protichůdné pokyny. Je těžké si představit, že Pán jedinci zjevil to, co jiným nezjevil, a on podle toho pak bude jednat! To se netýká jen „apoštolského učení“, ale i praktického konání ve sboru.

b) **Protože všichni věřící daného sboru jsou údy jednoho Těla, má se mezi nimi projevit vzájemná péče, soucit a radost.** Společenství ve sboru není jen záležitosť „ducha“, ale i „těla“ a „duše“. **Naše svoboda ve společenství má hranice.** Jasné o tom napsal zejména apoštol Pavel v Listu Filipském: „...každý ať má na myslí to, co slouží druhým, ne jen jemu“ (2,4). Svoboda ve společenství neznamená nezdopovědnost či nevázanost. Svoboda v Kristu neznamená, že si mohu žít, jak chci, že nemusím brát

ohled na druhé, že mohu trvat na svých „právech“. V uvedeném verši jsme vybízeni spíše k sebezapření, ke službě druhým. Klademe si někdy otázku: „Slouží to, co mluvím a dělám a jak vystupuji před sborem druhým, nebo jenom mně samotnému?“

c) Někdy se setkáváme s přeceňováním sebe sama. Lidé hodnotí dobře vlastní dilo a práci toho druhého nemají za nic. Jak se to projevuje? **Přeceňování, sebejisté vystupování:** „Já se přece nemohu mylit. Pán tak úžasné žehná mou práci! Já si zasloužím ocenění, uznání, mé slovo musí mít tím rozhodujícím.“ A důsledky? Vidí-li u druhých různá břemena a záťaž, nejsou ochotni pomoci. Nuže, je takové jednání podle zákona svobody? Plní tím dotyčný zákon Kristův? Srovnej se slovy apoštola Pavla v Ga 6,2-4: „Neste břemena jedni druhých a tak napříte Kristův zákon. Zdá-li se totiž někomu, že je něco, ačkoli není nic, takový klame svou vlastní mysl. Každý ať posoudí své vlastní dilo a tehdy se bude chlubit jen sám sobě a ne jinému.“

d) **Naše tělesnost, žádostí** našeho fyzického těla, se na společenství cirkev často podepisí. V 1K 6,12 si čteme: „Všechno smím, ale ne všechno je prospěšné. Všechno smím, ale já se ničím z toho nedám ovládnout.“ Některí věřící v Korintu se soudili mezi sebou o hmotné věci. Jiní se dopustili smilstva. Byly problémy ohledně jídla. Těmito skutky se věřící nijak nelišili od „světa“. O tom, čeho se lidé ve „světě“ dopouštějí, napsal ve verších 9 a 10. Uvedl deset projevů hříšného života. Lidé, kteří se těchto hříchů dopouštějí, nebudou dědici Božího království. Člověk osvobozený Pánem přece ovládá své tělo a ptá se, zda to, co dělá, je prospěšné Pánu a tedy i Jeho cirkevi. Společenství ve sboru je velice citlivé na světské prvky v jednání, případně na hříšné projevy. Nedostatek lásky k Bohu a k bratřím je dnes mezi vykoupenými citelný. Říkáme, že žijeme v „posledních časech“ a tedy musí docházet k odpadnutí od viry. Každé takové

odpadnutí je však bolestné a zanechává hlušoké jizvy ve společenství vykoupených.

2. Církev jako Boží chrám (1K 3,16)

Slovo „chrám“ v nás okamžitě vyvolá představu uctívání Boha a připomene nám, že od církve se dnes Bohu dostává jedinečná pocta. Společenství vykoupených ve sboru je dáno také tím, že **každý bratr a sestra stojí v kněžské službě** (1Pt 2,5,9). I tím se církev zcela odlišuje od společenství Izraele. Je zde však určitá analogie mezi kněžstvím v Izraeli a kněžstvím v církvi:

a) Kněží jsou pomazání ke službě Pánu. Oni sami si tuto službu nevybrali, Duch svatý je k tomu ustanovil.

b) Kněz musí sloužit Pánu ve svatosti, a to se týká i našeho těla: „*Proto vás vyzývám, bratři, pro Boží milosrdenství, abyste vydali svá těla jako živou oběť, svatou a přijemnou Bohu, skrze vaši rozumnou službu*“ (R 12,1). Jsme si vědomi toho, že naší službu Bohu v církvi posuzuje On sám? Vidi nás i ve chvílích, kdy jsme před zraky lidí skryti. Nemáme „svobodu“ žít si, jak chceme, ale jsme nepřetržitě pozorováni naším Bohem, kterému sloužíme. Je naše služba skutečně „svatá, přijemná a rozumná“? Neděláme něco ze ctihodnosti, z pokrytectví, jenom proto, aby nás lidé viděli a ocenili? Máme všechny věci s vykoupenými v pořádku? Pokud nemáme, pak Pán Bůh takovou naší oběť nepřijímá! I to je hranice naší svobody!

3. Církev jako Boží pole (1K 3,9)

Na poli jsou různé práce, ale rozhodujícím je to, že za výsledkem stojí Bůh. Pokud On nepožehná práci, žádný užitek se neukáže. Někdo rozsévá símě, jiný okopává nově vzrostlou rostlinu, jiný zalévá, další chrání před škůdci, kteří by chtěli símě ze země vybrat nebo zabránit jeho růstu. Kdo z těchto zemědělců je nejdůležitější?

Ve společenství církve jsou také různé služby. Někdo zvěstuje evangelium, jiný se vě-

nuje obráceným lidem, další je obdařen ke službě Slovem, k výkladu biblických pravd. Jiný navštěvuje nemocné, slouží dětem, věnuje se mládeži atd. Která z těchto služeb je nejdůležitější? **Mám svobodu si vybrat, jakou službu budu konat?** I tady jsme ohrazeni. Čím? Svým obdarováním – Znám je? Pán dává dary církvi. Těchto duchovních darů je mnoho, ale záleží na příjemci, aby svěřený dar rozpoznał a užíval. Toto vědomí nás vede do pokory: „Co jsem já, že mne Pán používá a žehná mé práci? Budu se tím chlubit v srdci nebo i veřejně? Budu soudit bratra, který nemá dar pro misijní práci, nebo sestru, protože nikoho nenavštíví? Tam, kde se tento biblický princip přirozeného růstu sboru uplatňuje, je společenství vykoupených požehnané.

4. Církev jako Boží stavba (1K 3,9)

Architektem i dohlížitelem této stavby je sám Bůh. Věřící člověk je dělníkem, který klade materiál na položené základy. Má svobodu, jaký materiál bude přinášet. Zda drahé věci, kterých je málo (zlato, stříbro, drahé kamení), nebo levný materiál, kterého je všude mnoho (dřevo, seno, sláma). Musíme si však uvědomit, že druzi nevidí, co na tuto Boží stavbu dáváme. To se ukáže až před soudnou stolicí Kristovou, kde tento materiál každého projde ohněm. Drahé kovy zůstanou, levné materiály shorí. Jak tedy mohu vědět, co se ode mne ve společenství církve očekává a co do tohoto společenství přináším? Vždyť církev je tato Boží stavba! Tajemství hodnoty mé práce je ve slovu: „*Každý však ať dává pozor, jak na něm staví!*“ (1K 3,10).

Čím je tedy podmínena kvalita mého přispěvku do společenství církve? Mým přístupem k dílu! Jestliže všechno, co konám, vychází z mé opravdové lásky k Pánu a vykoupeným, potom to bude dilo hodnotné. Proto si mohu sám na sobě ověřovat kritéria lásky: Pokud s někým mluvím, mám k němu opravdovou odpouštějící lásku, která si ho váží? Jdu navštívit bratra: nesu mu poselství od Pána, který mne posílá, nebo jdu z donucení či pro chválu,

abych mohl vyřídit před sborem jeho pozdrav? Zvěstují evangelium přiteli: Proč? Protože ho miluji tak, jako Bůh miluje hříšníky? Nebo si musím zakroužkovat splnění dalšího bodu mého sítí? Vystoupím za kazatelnu a sloužím Božím slovem. Proč? Co je motivem mé služby? Že mne dali bratři na plánek? Že se rád poslouchám? Že si vysoce cením své znalosti Pisma a druhé bratry podečnuji? Apoštol Pavel napsal drsné hodnocení v 1. Korintském 13: „I kdybych se nechal upálit, bez lásky mi to neprospěje.“ Jinými slovy: Bez lásky k Pánu je i tato oběť mého těla pouze jako dřevo a sláma.

5. Církev jako Boží dům (1Tm 3,15)

„...abys věděl, jak je třeba si počinat v Božím domě.“ Přesto, že církev není organizaci, ale organismem, má ve společenství vše probíhat podle rádu. Vždyť pokud něco v organismu vybězí z rádu, ovlivňuje to celé tělo. Také i v církvi. Protože mám svobodu v Kristu, mohu si dělat co chci? Nemusím nikoho respektovat, nemusím se držet rádu? Rád v církvi ustanovil Pán, ne lidé. Odpovědnost za sbor nesou starší bratři. Ti vykonávají úlohu pastýřů a ovečky se jim podřizují. Dále úlohu vůdců, kteří posuzují vhodnost dané cesty, daných úkolů a sbor usměrňují. Jako učitelé dávají pozor na učení, aby odpovídalo apoštolskému. Pán jim svěřil nejen odpovědnost, ale i pravomoc. Výkonávají kázeň ve sboru výchovou, napomínáním i trestáním. **Moje svoboda ve společenství církve je tedy omezena autoritou druhých.** Podřizují se jim, protože je ustanovil Pán. Pokud se odmitám podřizovat starším bratřím, odmitám se podřizovat Pánu a nesu všechny důsledky: „*Soud začal od domu Božího!*“ (1Pt 4,17). Je nebezpečné protivit se Pánu, protože Pán si chrání svůj dům a běda tomu, kdo tento Boží dům či chrám ničí svou neposlušností, vzpourou, nekázni (1K 3,17).

Závěr

Svoboda je nádherná, otroctví je smutné. Protože nás Kristus vysvobodil z otroctví hří-

chu a světa, radujme se a využívejme tuto svobodu. Ve společenství vykoupených má však naše svoboda své hranice. Jsme podřízeni Pánu a závislí na Něm. Jelikož Ho chceme milovat z celého srdce, rádi se podřizujeme omezením, které ustanovil k rozvoji života své církve. Poslušnost nám pak přináší požehnání a našemu Pánu slávu.

Co je na křesťanství nejkrásnějšího?

Jiří Kantor

„**Neboť je to Bůh, který ve vás působí, že chcete a činíte, co se mu líbí..... 'Všechno je mi dovoleno' – ano, ale ne všechno prospívá. 'Všechno je mi dovoleno' – ano, ale ničím se nedám zotročit**“ (Fp 2,13, 1K 5,12).

Samozřejmě že obě zmíněná místa Bible mají svůj kontext a nemůžeme je „slepovat“ tak, jak se nám zachce a hodí. Filipské křesťany apoštol Pavel povzbuzuje, aby jako společenství sloužili v jednotě Ducha jeden druhému podle Kristova myšlení, které On sám na svém životě ukázal svým sebe ponížením a poslušností Otci v nebesích. Tento způsob života sboru je v konečném důsledku i přirozeným svědectvím lidem kolem. Pavel však jde k samé podstatě takového života – tou je Bůh, který v nás koná své dílo – ne my a naše zbožnost, ale On a jeho působení v nás.

Korintským zase zdůrazňuje, že je to jen a jen na nich, jak se rozhodnou nakládat se svými životy. Na druhé straně jim však piše, že nepatří sami sobě, ale Bohu a proto jsou zodpovědní za to, čemu se vydávají. At' už to jsou věci nečisté, špatné a zlé, nebo naopak ctné a spravedlivé, které Pána Bohaoslaví.

Co mají obě výše citovaná místa společného? Apoštol Pavel svým přístupem k adresátům, svými hranicemi důrazu a napomenutimi vymezuje velmi citlivě a moudře prostředí, ve kterém mohou kristovci zakoušet působení Božího Ducha, které je může vést ke svо-

tématické články

bodnému a zodpovědnému rozhodnutí. Pavel „netlačí na pilu“ víc než je mu od Pána dovoleno. Nemanipuluje, nevydýrá, nepoužívá pragmatické psycho - metody, nevyhrozuje a už vůbec není zákonický. Neohání se ztrátou spasení, jak to dělali jeho „konkurenční“ failešní učitele. On naopak respektuje Pána Boha i člověka. Ví, že Pán má svůj záměr a čas pro výchovu každého jednotlivce. Přitom respektuje člověka, protože dobré ví, že ve výchově podle jiných principů než principů lásky se ne-nachází hlava církve zalíbení.

Co je tedy na křesťanství nejkrásnějšího? Samozřejmě Kristus – nás Pán, ale také způsob jak nás vychovává. Způsob, kterým nás vede do společenství s Otcem v nebesích - k Jeho hlubšímu poznání. Všimněme si, jak umí být k lidské osobnosti citlivý a účinný zároveň, jaký nám dává prostor k rozvoji našeho duchovního života a také, a to především, s jakou pozitivní motivací to vše pro nás dělá. Nezastaví ho ani nás hřich, protože vidí možnost proměny našeho myšlení. Jeho Duch nás vede ke kříži, k tomu, co se už stalo. Ukaže nám vzkříšení a oslavěni, které je před námi, ale i současně působení Ducha svatého, který nám nyní pomáhá. A my? My to „jen“ vírou přijímáme, nebo odmítáme...

Jak s těmito myšlenkami souvisí naše téma o společenství – daru a závazku? Osobně se domnívám, že míra naší zodpovědnosti v povzbuzování bratří a sester, aby v církvi žili a pracovali, by neměla překročit jasné vymezené hranice. Apoštol Pavel nám zanechal příklad. Nikoho nenutil a už vůbec nevyvijel takový tlak, aby lámal lidskou osobnost. To dělali gnostičtí učitelé, před kterými on sám varoval. Na křesťanství je totiž nejkrásnější to, že Pán nenutí, ale nabízí. Neříká musíš, ale můžeš, nečini nás zdeptanými a neradostnými, ale přijimanými a svobodnými zároveň. To umí jenom nás Pán a ti, kteří jsou jeho nástroji. I oni se to celý život od Něj učí. Už samotně vědomi vlastní nedokonalosti by nás mělo odrazovat od nepřiměřené snahy určovat „osudy“ těch druhých.

A v čem je křesťanství nejkrásnější pro křesťanské samotáře, kterým je napomenutí k jednomyslnosti a aktivnímu životu viry v místním společenství v Listu Filipským určeno? Možná právě v tom, co psal apoštol Pavel: „Je ti sice všechno dovoleno, ale na druhé straně už nepatříš sám sobě. Tvé vykoupení někoho stálo vše. Bůh nás citlivě vede k rozhodnutí. Zareaguješ? Odpovídš? Otevřeš se jeho vedení? (Možná) odpustíš – dovolil, aby si tě Pán odblokoval!“

Vypadá to, že „máslo máme na hlavě“ všichni. Ti, co působí v církvi nepřiměřeně i ti, co nepůsobí takřka vůbec. Je však z tohoto „začarováního kruhu“ cesta ven? Všichni dobře víme, že ano. Už jsme se zmínilí o oběti Krista na kříži, jeho vzkříšení a oslavěni, a také o moci jeho Duše v každém kristovci. Podstatné však je to, že cesta ven je **nabídkou** a ne povinnosti, je vedená **láskyplnou motivací** a ne negativním nátlakem. Osvojime si to?

báseň

Túžba

Eva Kubíková

Pane,
znova si ma našiel,
bola som zblúdená
a skazená,
viac ako všetci ostatní.
Otvoril si svoje náruče
a povedal si:
Pod' ku Mne a nájdeš
odpočinutie!
Skutočne som ho
v Tebe našla.
Odovzdávam Ti do rúk
svoje srdce,
nepotrebujem ho.
Všetko chcem obetovať
pre Teba.
Ved', čo má väčšiu cenu
ako Ty?
Vagóny zlata

Živé Slovo 2/2003

Živé Slovo 2/2003

nedokážu vyvážiť to,
čo pre mňa znamenáš!

Pane, Ty vieš,
že žijem len preto,
že si.
Ty sám – mocný Boh –
jestvuješ a si jedinečný.
Sám – jeden Boh.

A táto samostatná Existencia
má záujem o mňa.

O každého z nás.
Všetko kladiem pred
Tvoju tvár.

Prečisti to ohňom
a daj mi znova svoju
čistú vodu života!
Túžim Ti obetovať viac
ako doteraz.

Túžim hlasno prosiť
o Tvoju moc,
prejavenu v každej
mojej činnosti.
Moja duša túži po Tebe,
živý Božel!

tématické články

Manželstvo

Iľko Kozárová

Pri zaoberaní sa tému „Spoločenstvo – dar i záväzok“ nie je vhodné obísť základnú bunku spoločenstva ľudí – manželstvo. Ono je skutočne Božím darom človeku, ale zároveň i záväzkom. Na principoch manželstva je možné vidieť základné princípy akéhokolvek funkčného a Bohom požehnaného spoločenstva ľudi.

Manželstvo – Boží záujem

Všetko, čo Boh stvoril a zriadil, stvoril a zriadil zo svojej zvrchovanej vôle v prvom rade pre seba. Ako to platí o manželstve? Boh sám v Sebe je spoločenstvo. V 1M 1,26 je vyjad-

tématické články

rený množným číslom – Elohim a ako taký hovorí: „Učiňme človeka na svoj obraz.“ Aj človek – Adam je množné číslo a znamená i „ľudia“. Jednoducho – trojediný Boh túžil mať na zemi svoj obraz, stvoriť teda ľudí pre spoločenstvo. Tým základným spoločenstvom je práve manželstvo.

Najvýraznejšou Božou vlastnosťou je láska. Tá môže existovať len v spoločenstve a pre spoločenstvo. Láska jestvovala od večnosti v trojedinom Bohu. Človek stvorený na Boži obraz je stvorený pre lásku, teda pre spoločenstvo. Boh to, čo vidí a zakúša v nebi, chce vidieť i na zemi. Blaží ho, keď vidí na zemi svoj obraz – základné spoločenstvo lásky – manželstvo. Vytvoril ho priorite pre svoje uspokojenie, v čom je súčasne zahrnuté i vrcholné požehnanie a radosť pre človeka. Ako je On jeden (v troch osobách), aj tí dvaja na zemi „budú jedno telo“.

Čo to pre nás – ľudí znamená? Uvedomme si aspoň to, že Pán Boh sa s uspokojením usmieva, keď sa manželia nežne milujú. V manželstve máme prednosť vytvárať niečo, na čom so záľubou spočíva Božie oko – ak v tom manželstve je láska prameniaca z Boha. Manželstvo a nadväzne na to rodina má byť podľa Božej vôle odbleskom neba. Pamäťajme na to, že manželstvo nie je len čosi pre nás – ľudí, ale je to vrcholné Stvoriteľovo dielo, v ktorom sa Pán Boh túži kochať.

K Božiemu záujmu patri i prvý Boží prikaz: „Plodte sa a množte sa a naplňte zem...“ Pán Boh chcel mať zem plnú svojich obrazov, plnú šťastných manželstiev. Preto vydal prvý rozkaz na „misiu“. Mimochodom, žiaľ, že ľudia nemali záujem poslúchnuť toto poslanie a zhromaždili sa na jednom mieste, v Babylone nechceli byť rozptýlení, až ich k tomu Pán Boh prinutil, 1M 11,1-9. Podobne to bolo aj na počiatku novozákonnej misie, keď Cirkev bola sústredená v Jeruzaleme a až prenasledovanie ich pripravilo výsťup do okolia (Sk 8,1-4). Je to Boží záujem, aby zem bola naplnená šťastnými rodinami a spasenými ľuďmi.

Manželstvo – Boží dar

Eva bola pre Adama Božím darom, ktorému sa veľmi tešil. Teraz už bolo vo stvorení definitívne „všetko dobré“, Eva bola, zavŕšením, bodkou Božieho stvorenia sveta.

Manželstvo Adama s Eviou je obraz Božieho riešenia najväčšieho psychického problému ľudí – problému samoty. Je to problém mnohých ľudí napriek tomu, že žijú v rodinných, školských či zamestnaneckých kolektívoch. Ľovek je často sám i v dave. Manželstvo je pre neho Boží dar, ktorý ho obohacuje.

Výrazným účelom manželstva je ochrana pred hriechom (1K 7,2). Ďalšie obohatenie predstavujú deti. Prostredníctvom nich sa láska rozširuje a šírenie lásky je predsa v Božom záujme. A keď sa nenaplní túžba manželov mať deti, účel manželstva je naplnený v predchádzajúcich dvoch skutočnostiach.

K požehnaniu manželstva patrí tzv. „synergický efekt“. Ten znamená, že dvaja spolu dokážu viac, ako keď pôsobí každý samostatne. Pri synergii je jeden a jeden viac ako dva. Napríklad ak robia dvaja tesári – každý sám na streche, každý z nich niečo urobi. Ale keď robia spolu, urobia viac. V „Pieśni Bożej“, 5M 32, 30 je reč o jednom, ktorý v boji zaženie na útek tisíc nepriateľov, ale dvaja desať tisíc. Bohom požehnané kresťanské manželstvo zvyšuje „výkon“ osamotených jednotlivcov vo svedectve a službe Pánu Bohu.

A v neposlednom rade požehnanie manželstva slúbuje Božie vypočutie modlitie a dokonca zriadenie funkčného zhromaždenia: „A zase vám hovorím, že keď sa dvaja z vás zhodnú na zemi o akejkoľvek veci, za ktorú by prosili, stane sa im od môjho Otca, ktorý je v nebesiach. Lebo kde sú dvaja alebo tria zhromaždení v mojom mene, tam som i ja v ich strede“ (Mt 18,19-20).

Či nie je teda manželstvo mimoriadne hodnotný Boží dar?

Manželstvo – záväzok

Záväzkom manželstva je naplnenie Božej

vôle zo strany manželov. Ponajprv je to uskutočnenie úplného osamostatnenia sa z pôvodnej rodiny, od otca a matky. Po druhé, je to úplné prilipnutie k svojmu manželskému partnerovi a po tretie vytvorenie jednoty s ním. Jednoducho, v záujme manželstva „*opustí muž svojho otca i svoju mať a bude ľnuť ku svojej žene, a budú jedno telo*“ (1M 2,24). Kto toto nemieni vykonať, nie je pre manželstvo zrejmy. Pre vstup do manželstva je potrebná štvoraká zrelosť – telesná, duševná, sociálna (ekonomická) a duchovná.

Pre muža je zaväzujúce, aby miloval svoju manželku, ako Kristus miloval Cirkev. Manželstvo na zemi má byť obrazom Láske z neba, ktorá sa ponížila, položila život pre záchranu milovaného objektu. Žena je zaviazaná podriaďovať sa mužovej autorite. Uznávať autoritu milujúceho manžela by nemal byť pre manželku problém.

Paralely: manželstvo – zborové spoločenstvo

Medzi spoločenstvom v kresťanskom zbere a manželstvom sa prejavuje výrazná podobnosť. Pravé zborové spoločenstvo je vytvorené na základe Božej vôle, Pán Boh má na ňom záujem. Je to obecenstvo lásky, predchúdza neba. „*Množstvo veriacich bolo jedno srdce a jedna duša...*“ (Sk 4,32).

Darom spoločenstva je ono samo, lebo nie je dobre byť ľoveku samotnému. Požehnaním zborového spoločenstva sú bratia a sestry, s ktorými sa vytvárajú spravidla bližšie putá, ako sú v pokrovnej rodine. Spoločenstvo posilňuje v boji proti hriechu, ochraňuje pred ňim. Zdravé spoločenstvo má tendenciu rásf – zbor má misijnú úlohu. Je v ňom požehnaná Pánova prítomnosť a možnosť pre spoločné modlitby.

Kresťan vstupujúci do zboru musí byť voľný pred slobodný od iného nevhodného spoločenstva, často musí niečo opustiť, čohosi sa vzdáť. Má do spoločenstva vnášať službu lásky a rešpektovať autoritu starších. Zachová-

vať jednotu ducha vo zväzku pokoja (Ef 4,3).

Na princípe manželstva – základnej bunky spoločenstva ľudí – vidime teda princípy zborového spoločenstva, ktoré každého príslušníka zboru obohacuje, vychováva i zavázuje. Kresťan, ktorý nežije v spoločenstve zboru, koná tak proti Božej vôle, veľmi sa ochudobňuje a nakoniec zhasí ako uhlik vzdialený od pahreby. Využíme teda požehnanie zborového spoločenstva, jeho dobrodenie pre nás je oveľa cennejšie ako domnelé obmedzenie slobody. I v manželstve je to tak.

Otevřít srdce = riziko?

Jenda Vopalecký

Vím, co je to být na konferenci ... sám. Všude moc lidi, hned po příjezdu na vás mnozí z nich mávají a zdraví vás. Dávají najevo, že jsou rádi, když vás vidí, jak jste pořád stejný, přestože děti vám rostou... Předsáli je přeplňeno, všichni se navzájem vítají...

Ale vím o lidech, kteří na konferenci nejeli. Zůstali doma, „protože tam neměli s kým jet“. Proč? I během konference, i uprostřed davů jsou okamžiky, kdy potřebujeme někoho, s kým bychom si mohli dobré, od srdce (2J10) popovídат; kolem je řada známých, mohl bych si povídат vlastně s kýmkoliv – ale... nevím, koho si vybrat. Na vytvoření hlubšího vztahu není čas, co když za chvíliku potkám někoho

Ilustrační snímek z konference

zajímavějšího... A tak tam člověk zůstává sám. Naštěstí už začíná další shromáždění a já se mezi chvílemi, kdy mě slovo řečníka zaujme, mohu uchylávat sám k vlastnímu přemýšlení...

Konference jsou dobrá věc – na setkání starých známých, na to, abychom slyšeli službu bratrů z jiných, vzdálených sborů, které k nám asi často nezveme, na povzbuzení u Slova... Myslite, že jsou dobré i na vytvoření a prožívání společenství s bratry a sestrami, které člověka může naplnit a nasýtit? Takové společenství potřebuje zřejmě něco jiného. Že by naše domácí shromáždění? Možná.

Na konferenci i v místním sboru znám okamžiky, kdy se citím sám. Mohl bych si popovídат s kýmkoliv – ale teď jsem sám. Dnes citím, že potřebuju užší vztahy. Dřív jsem netušil, že něco takového existuje. A je to něco skvělého. Mít blízkého člověka, se kterým se nesetkávám jen několik minut před shromážděním a po něm. Mít člověka, se kterým nemluvím jen o organizačních věcech ani jen o tom, co nového v rodině, jestli jsou děti zdravé, jak se daří ve škole nebo v práci. Jsem vděčný za lidi, se kterými se setkávám často. Jsou období, kdy se kromě shromáždění vídámé několikrát týdně. Večerní návštěva se chystí k půlnoci a pořád si máme o čem popovídат. Když se pak setkáme ve shromáždění, pojí nás něco víc, než „bratrská láska“, o které se mluví, káže. Je to „bratrská láska“ prožitá na vlastní kůži, kdy jsme spolu prožili sdílení na velmi hluboké úrovni a porozuměli si.

„Bratrská láska ať trvá“ (Žd 13,1)

Do takových vztahů je třeba investovat. Jsou založeny na osobním postoji. O vznik a prohlubování takových vztahů jsem se musel sám přičinit (kromě toho, že jsme ten druhý i já prožili spasení v Pánu Ježíši Kristu). Někdy nebylo lehké překonat zábrany typu „kdo větší bude mít zájem si se mnou povídá“, „ale vždyť jsem unavený“ a mnoho jiných. Bylo třeba k večeru vstát a - místo abych si sedl a odpočíval u televize - jit na (většinou předem domluvenou) návštěvu, nevědět, kde začít, jestli mluvit nebo

naslouchat, nevědět, co odpovědět, snažit pochopit druhého, prozradit, že jsem také bezradný, bezmocný. – Ale časem se objevila důvěra a vztah se narodil.

Dnes vidím, kolik lidí kolem touží po nějaké duši, která by vyslechla jejich volání. Nebudu žehrat na televizi, sportování, na to, že „dnešní doba je horší“, byť něco z toho může být pravda. Chci jen dát nakouknout do toho, že společenství, („obecenství“) je něco většího, než si mnozí představujeme.

K vytvoření vztahu, společenství nestačí jen být spolu, (pravidelně) se scházet a povídат si. Každý vztah musí mít obsah. O čem si povídáme (Ef 5,3n)? Jsou naše rozhovory jen vzájemné ofukávání, kdy o sobě řekneme jen tolik, abychom neriskovali, že budeme muset odpovídat na nepříjemné otázky – nebo dokážeme říct i vic? Umím mluvit o tom, co mám rád, koho mám rád (1P 1,22)? Nebo naopak, co je mi nepříjemné, co mě boli, zraňuje? Umíme mluvit o svých touhách, snech, o svých zklamáních, prohrách, umíme přiznávat chyby, vyznávat hřichy (Jk 5,16) jeden před druhým, jeden druhému a odpouštět?

To patří k základním kamenům společenství, k vytvoření vztahů lidí, kteří mají Krista a Kristovo spasení jako základ, na kterém stojí, z něhož čerpají pro svůj reálný život mezi ostatními lidmi.

Navzájem

Co bychom navzájem dělat měli?

milovat se (J 13,34n)
přijmat se (Ř 15,7)
odpouštět si (Ef 4,32)
stejně smýšlet mezi sebou (Ř 12,16)
sloužit si v lásce (Gal 5,13)
sloužit svým darem (1P 4,10)
umývat nohy (J 13,14)
brát břemena druhých (Gal 6,2)
být pohostinní (1P 4,9)
mít ohled na druhého (1K 10,24)
povzbuzovat se (Žd 10,25)

potěšovat se (1Te 4,18)
ukazovat si cestu (Ř 15,14)
budovat se (1Te 5,11)
modlit se (Jk 5,16)
být k sobě srdeční (Ř 12,10)
pečovat o sebe (1K 12,25)
být laskaví a milosrdní (Ef 4,32)
být plní zájmu (1P 3,8)
dávat si přednost (Ř 12,10; Fp 2,3)
čekat na druhého (1K 11,33)
zdravit se polibním (Ř 16,16)
podřizovat se (Ef 5,21)
vyznávat si hřichy (Jk 5,16)

Navzájem

Co bychom navzájem dělat neměli?

soudit druhého (Ř 14,4)
snižovat druhého (Jk 4,11)
nadýmat se, pyšnit se (1K 4,6)
soudit se před soudem (1K 6,7)
být pohoršením (1K 8,13)
kousat a požírat se (Gal 5,15)
být vyzývaví, závidět (Gal 5,26)
mluvit špatně o druhém (Jk 4,11)
stěžovat si na druhé (Jk 5,9)

misia

Útok na Nyankunde

Ján Hudec - preložené a upravené
z Echoes (01/ 2003)

Evanjelikálne medicínske centrum (CME) v Nyankunde, v severovýchodnom Kongu bolo založené v roku 1965 piatimi evanjelikálnymi cirkvami. Šírilo evanjelium a ponúkalo špecializovanú zdravotnú starostlivosť a školenia v tomto regióne. V jeho okolí už niekoľko rokov pokračovali ozbrojené konflikty medzi kmeňmi Ngiti, Hema a Bira. Boje tu prebiehali takmer stále, ale od septembra 2002 tu zúrila skutočná vojna, aká tu ešte nikdy nebola.

Uprostred prebiehajúcich bojov bola až do nedávna kmeňmi uznávaná neutralita CME.

Zhromaždenie v Nyankunde

Ale od začiatku roka 2001 sa to zmenilo. V januári bojovníci z kmeňa Hema prepadli CME a zabili troch pacientov a jedného pracovníka. V auguste si boj medzi kmeňmi Bira a Ngiti vyžiadal aj tu niekoľko obetí z kmeňa Ngiti, čo sa utiekli do CME. V novembri sa tu zase skrývali ľudia z kmeňa Bira. Bojovníci z tohto kmeňa prinutili v januári 2002 CME, aby vystavovalo zo svojich priestorov všetkých prislúšníkov kmeňa Ngiti. V auguste 2002 Vojenská misia OSN v Kongu (MONUC) vyhlásila, že nemôže zaručiť bezpečnosť CME. Predstaviteľia CME vyslali signál SOS medzinárodnému spoľačenstvu i vláde v Kinshase. Dva dni po tom bojovníci z kmeňa Hema obsadili Nyankunde a o niekoľko dní neskôr zničili dedinu kmeňa Ngiti. V CME očakávali, že príde pomsta zo strany kmeňa Ngiti, ale nemali predstavu, že bude mať také strašné rozmary.

5. septembra o 8.45 hod. tisíce bojovníkov z kmeňa Ngiti **zaútočili na Nyankunde**. Zúrivý boj medzi nimi a bojovníkmi z kmeňa Hema trval asi 30 minút. Útočníci zmasakrovali mierumilovných obyvateľov obce. Po vpáde do areálu nemocnice zabili 12 ľudí, vyrabovali a zničili domy domorodých i misijných pracovníkov. Vyrabovali obchodné centrum a domy v ňom zapálili, podobne i zdravotnú školu a komunitný zborový dom. Boli vyzbrojení mačetami, sekerami, nožmi, lukmi a šípmi, oštěpmi a puškami, nielen muži, ale i ženy a deti. Obklúčili areál CME, vytiahli z neho všetkých ľudí z kmeňov Hema a Bira (ošetrovateľov, pacientov, študentov) a všetkých

ich pobili. Po 8 dňa boli pozostali pracovníci CME držaní útočníkmi ako rukojemníci, až kým ich nevyslobodil príchod vojakov verných vláde. Obyvateľia Nyankunde, ktorí stihli utiecť sa boja vrátiť do svojej dediny.

Iba veľmi slabú predstavu o hrôze krviprelatia a teroru, ktorú pracovníci CME prezili, môžu dať strohé údaje o následkoch útoku a obsadenia Nyankunde vrátane CME. Za 30 minút bolo zabitych viac než 1000 ľudí, medzi nimi aj pacienti na lôžkach, ošetrovateľia, pastor Salomon Isere, ktorého mučili a upálili zaživa. Nemocničný personál vrátane lekárov bol trápený a mnohí pacienti zomreli následkom prerušenia starostlivosti o nich. Bol zničený majetok CME, budovy, ich zariadenie a vybavenie, i lekárske prístroje v hodnote niekoľko desiatok miliónov dolárov. Na sklade boli lieky za približne 200 000 dolárov, z ktorých sa niečo zachránilo po prichode vládnych vojakov.

Budúcnosť regiónu je temná. Vzájomná nenávisť kmeňov je nepredstaviteľná, ich túžba po pomste a vyzbrojovanie pokračuje. Na stretnutí pracovníkov CME bolo navrhnuté prešťahovať zdravotné centrum do inej oblasti Konga.

Svedectvo domorodca, ktorý zázrakom prežil. Brat Kakani bol hlavným ošetrovateľom v oddelení intenzívnej starostlivosti nemocnice v Nyankunde. Práve končil bežnú rannú prácu v oddelení a chystal sa ísť na ranné bohoslužby. Zrazu počul opakovane streľbu a krik. Pozrel cez otvorené okno a videl, ako ženy

a deti utekajú z polí, kde pracovali, do areálu nemocnice. Za nimi už bežalo okolo 7000 vojakov z kmeňa Ngiti s pomaľovanými tvárami, vyzbrojených rôznymi zbraňami, priamo k nemocnici. S hrôzou hľadeli, ako zabijali všetkých, čo dochytili: mužov, ženy aj deti. Nešiel domov chrániť ženu a deti, ale zostal pri svojich pacientoch. Zatvoril okno, zabarikádoval oboje dvere do oddelenia a skryl niekoľkých pacientov pod posteľu aj inde.

Misionári aj ich ženy a deti boli bojovníkmi zažati, cennosti im boli odobraté a ich domy boli vyrabované. Muži, ženy aj deti z kmeňa Hema boli obklúčení, vyzlečení zo šiat, útočníci im zviazali ruky za chrbtok a potom ich zavreli vo veľkom dome. Bolo ich viac ako 120. Nedostali jesť, ani piť a vo väzení pomaly zomierali. Po poludni druhého dňa vpadli ozbrojeni do Kakaního oddelenia. Pacientom z kmeňa Hema odfali na posteliach hlavy a ďalších z nich rezali. Pracovníkov z kmeňa Hema obklúčili. Brata Kakaního s manželkou, štyrmi dcérmi, malým synom a ďalšími príbuznými odviedli na hých a pláčúcich do provizórneho väzenia. So strachom čakali, čo s ním bude. Ngitijskí vojaci im po tri dni nedali nič jesť ani piť. Namiesto toho sa im posmievali, keď si pýtali vodu.

V noci, keď vojaci odišli, zhromaždili sa všetci vo väzení k modlitbám. Dvaja pastori, ktorí boli medzi nimi, povzbudzovali ich Božím slovom. Boli ním potešení a modlili sa po celú noc. Na konci tretieho dňa však začali niektorí zomierať od smädu, najprv deti: dve ráno, dve popoludni a viacero večer... Vojaci odnášali ich mŕtve telá a hádzali ich do otvorennej latriny pred očami všetkých. Mnohí uväznení už strácali nádej. Pastori ich stále povzbudzovali Božím slovom. Brat Kakani spomína, ako napriek prežívanej hrôze cítili Božiu blízkosť.

Na piaty deň vojaci vošli do väzenia a viedli z neho brata Kakaního a jeho rodinu. Nejaký výšlo najavo, že jeho žena je príbuznou ženy vodcu ngitijských bojovníkov. Prišli k ďalším stráženým nemocničným a misijným pra-

covníkom, ktorí ich zaodiali, napojili ich vodou a po troške im dávali jesť, takže sa i deti postupne prebrali z bezvedomia. 12. septembra, za silného dažda v noci, keď ozbrojeni spali, viac než 1200 pracovníkov CME potichu ušlo z Nyankunde. Za desať dní prešli 150 km do misijnnej nemocnice v Oiche. Misionárom dovolili odísť už prv – počas druhého dňa - v záchranných misijných lietadlach.

Aj tento strašný príbeh svedčí, že misia nie je nejaké romantické povolenie, ale že popri každodennej nesmierne sebaobetavej práci často znamená aj utrenie, ohrozenie života i smrť misionárov a ich domorodých spolupracovníkov. Modlime sa za misionárov a misiu na celom svete!

Církve, nebo fan klub?

Petr Vadúra spolu s Misijní pracovní skupinou Kresťanských sborů.

Nedávno mi niekolik ľudí vysvetľovalo, že je třeba více v církvi mluvit o potřebě zvěstovat evangelium. Nerozuměl jsem tomu. Proč? Vždyť to přece všichni vědí! Připadalo mi to, jako by mě někdo vybízel k tomu, že je s lidmi nutno mluvit o nezbytnosti dýchat. Po chvíli mě moji spoludiskutující pochopili a jeden z nich mi řekl: „Dnes je v mnoha sborech situace úplně jiná, než si myslíš. Lidé mají mnoho zájmů: stavějí si bazény u domu, kupují třetí auto, stěhuji se do nové vily v příměstské čtvrti boháčů, uvažuji o tom, na jakou prestižní školu dát studovat děti a mnohé jiné. Ti lidé chodí do sboru, mnohdy do něj přinášejí i mnoho peněz. Ale tím jejich služba Bohu končí. Nijak jinak se do Boží práce nezapojují. Jejich spolupracovníci a obchodní partneři ani netuší, že jsou křesťany. Ano, žijí rádně, ale mnohé z toho, co Kristus po svých učednících požaduje, nepovažují za důležité. Zdá se, jakoby se aktivní věřící se zabýdlovali do svých komnat a evangelizaci podporovali dálkovým ovládáním.“

Ježíš věděl, že těch, kteří se budou považovat za jeho učedníky, bude mnoho. Snad proto

jsou jeho slova pronesená v závěru jednoho kázání tak naléhavá: „Každý strom se pozná po svém ovoci. Vždyť z trní nesbírají fíky ani z trnitého keře nesklízejí hrozny. Dobrý člověk z dobrého pokladu svého srdce vynáší dobré a zlý ze zlého vynáší zlé; neboť jeho ústa mluví, čím srdce přetéká. Proč mne oslovujete ‚Pane, Pane‘, a nečiníte, co říkám? Každý, kdo přichází ke mně a slyší má slova a činí je - ukáží vám, komu je podobný. Podoben je člověku stavějícímu dům, který kopal do hrobky a položil základy na skále. Nastala povodeň, na ten dům se přiválila řeka, ale nemohla jím otřást, protože byl dobře postaven. Kdo však uslyšel a neučinil tak, podoben je člověku, který postavil dům na zemi bez základů. Když se na něj přiválila řeka, ihned se zřítil; a zhroucení toho domu bylo veliké“ (Lukáš 6:44 – 49).

Křesťanem se nestane člověk tak, že „přijme Kristovo učení jen jako životní pojistku.“ Takový člověk stále ještě může být jen pouhý fandou. A místo, kde se takovi fandové scházejí, je pak pouhým „fan klubem“. Pojdme tento obraz trochu rozvinout...

Ve fan klubu je obdivován idol, čte se o něm, dokonce se k němu lidé i obraci. Občas se vydá nějaká brožura z jeho života či ze života a dila jeho obdivovatelů. Jindy se promítne životopisný film o idolu, na který se pozvou známí. Idol je jím dáván za vzor, mohou být dokonce do klubu i pozvání: „Naše pravidelné schůzky máme v úterý...“ Logo (heslo) idolu si lidé lepí na auta, jeho symbol nosí na krku. Jakmile však za členy fan klubu zaklapnou dveře jejich klubové místnosti, jdou si po svém. Žijí stejně jako zbytek společnosti. Ostatní členy klubu vidí pouze na klubovém setkání a některé z nich ani neznají. Jakmile však na setkání přijde někdo cizí, okamžitě to poznají a nenesou to příliš dobré - přítomnost cizího, nezasvěceného je rušivá.

Ale toto je hodně negativní „podobenství“ a věříme, že to není skutečný obraz sborů věřících v Pána Ježíše Krista. Tento obraz však

mnohde ve světě odpovídá skutečnosti a jeho nebezpečí hrozí každému společenství věřících, které se uzavírá do sebe a žije tam svůj duševní život. Každá další generace posunuje měřítko negativního obrazu blíže k realitě.

Nemám nic proti klubům. Sám jsem jednoho člena. Není to ale cirkev. A vůbec neočekávám, že ostatní členové tohoto klubu budou žít podle nějakých norem, měřítek či pravidel, že bude jejich život jiný než jsou životy ostatních lidí. V církvi to však očekávám.

Díky Bohu, že máme ve sborech potenciál skutečně upřímných a obrácených lidí. Lidé, které Bůh povolal na cestu s Kristem k věčnému životu. Součástí tohoto povolání je i příkaz Pána Ježíše **jít do světa a zvěstovat evangelium**, hovořit s lidmi o potřebě spasení. Ruku v ruce s tímto je spojena potřeba naučit se žít s novými lidmi. Přijmat je jako hříšníky a být jim příkladem a pomocí ke znovuzrození v Pánu Ježíši. A to se potřebujeme učit. Absence výuky „evangelizace“ umožňuje usychání ratolesti, jejímž jediným úkolem je nést ovoce - ovoce z práce Pána Ježíše. Ovocem Spasitele jsme my - lidé vykoupeni Jezu obětí. Současně jsme ratolesti a myslíme, že jako nepotřebné nechceme být odřezáni. Zajímavé je, že uschlou ratolest (která už ovoce nikdy neponese) odřezání ani neboli, zato to hodně bolí bujnou a životem kypící ratolest, která je ovšem planá a žádné ovoce nenese, nebo jen něco málo. Takové ratolesti stačí jen pročistění, sem tam nějaké přistřízení. To bolí mnohem víc, ale má to oživující a blahodárný vliv. Povzbuzujme se k nesení věčného ovoce! O to Pánu Bohu jde!

úvaha

„Zabity“ čas ???

Karel Kvasňák

Určite každý pozná rôzne slogany - niektoré úsmievne a iné vulgárne kolujú medzi mladými

mužmi (alebo ešte chlapcami), ktorí sa chystajú na výkon svojej vojenskej povinnosti alebo už majú za ňou a s úsmevom na ňu spomínajú. Nadpis - slogan?

Ani ja som nebol výnimka a niekedy, ak to nebolo pohoršujúce, som si so spolubojovníkmi „odrátal“, prípadne zaspieval, aby slávnostný pochod išiel lepšie do rytmu. Ako absolventa vysokej školy ma najprv poslali do dôstojnickej školy, kde som prežil 6 mesiacov pokojného života. Nás, absolventov, tamojší prísny režim tak trochu obchádzal a žili sme si takmer ako vo vatičke. Keď som bol však po šiestich mesiacoch prevelený do bojového útvaru v Nitre, kde som bol zaradený na miesto veliteľa čaty (bol som nadriadený asi tridsiatimi vojakom), vytrienzenie na seba nenechalo dlho čakať. Zavesili mi na krk plno povinností a pritom bolo nutné ešte kde-to dopĺňať rôzne iné funkcie a často som veľil aj celej rote (100 vojakov).

Zrazu som sa medzi mladými vojakmi stretol s takými javmi, ktoré som dovtedy poznal len z rozprávania, keďže som bol pomerne „slušný“ chlapec. Raz v jednej „nevinnej“ potýcke istý vojak odpadol a keď sa prebral, bol zjavne mimo a celé jeho správanie bolo neprirodzené. Nepamätať si nič z celého dňa a dosť fažko rozprával. Snažil som sa mu nejako pomôcť, vzal som ho k sebe na izbu, aby mal kľud, šiel som s ním na ošetrovňu a pod. Ostatní vojaci sa len pochechtávali a tvárili sa, akoby sa nič nestalo. Potom mi jeden z nich povedal: „Pán čatár, žiadny strach, veď je len sfetovaný, zajtra bude zase fit.“ Takéto a podobné skúsenosti boli bežné. Urcite každý chlap, ktorý bol na vojne, by vedel svojimi zážitkami popísať stránky celého tohto časopisu.

Keďže som už pred nástupom na vojenčinu pracoval v Nitre, prevelenie do tohto mesta znamenovalo pre mňa tak trochu návrat domov. Keď som sa opäť objavil v z bore, ktorý som predtým navštievoval, jeden brat mi navrhol, aby som v kasárnach zistil možnosť nejakej akcie, pri ktorej by sa dalo povedať o Bohu a Pánu Ježišovi a prípadne rozdať Biblie. Vďaka mojej funkcií

som mal pomerne otvorené dvere a aj kultúrny referent sa potešil „kultúre zadarmo“. Zo zboru sa pripojili asi tria bratia, prichystal som nejaké plagáty a osobne som pozval podriadených vojakov. Prišlo asi 12 vojakov, ktorí počuli jasné svedectvo o živej viere a dostali Biblie. Keďže dvere k podobným akciám boli otvorené, využil som priležitosť a spravil som z toho pravidelné stretnutia. Priestor bol aj v kine, kde som za pomocí bratov zo zboru zorganizoval premietanie filmu Ježiš. Taktôž začala fungovať malá skupinka, na ktorej som sa stretával s vojakmi - ich počet sa pohyboval od štyroch do desiatich. Keď sa na to pozerám teraz s odstupom času, práve to bolo čosi, čo dalo tým niekoľkým mesiacom (ktoré väčšina mladých chalanov zo srdca nenávidí) zmysluplnú náplň a nebolo to pre mňa len prázdnne strihanie metra.

Samozrejme, že na odchod do civilu som sa nesmierne tešil. Po chvíli oddychu doma som sa opäť vrátil do Nitry a pôvodného zamestnania. Akosi prirodzene moje kroky zamierili aj späť do kasárni. Opýtal som sa na možnosť počrať v „Stretnutiach pri Biblii“, čo bol pracovný názov skupinky pre vojakov. Postupne však vojaci, ktorých som poznal osobne, pochádzali do civilu a ja som sa jedného dňa ocitol na skupinke sám. S dôverou v Boha som sa teda modlil, aby sa Pán dotkol sŕdc vojakov, ktorým by som mohol pomôcť na ceste k Nemu. Modlil som sa vytrvalo a nič - nikto okrem mňa na stretnutia neprihádzal. Až ma to raz dopálilo, niečo sa vo mne zlomilo a kdesi v hlbke mi zaznelo: „Prečo tu sedíš, čakáš a nezdvhneš sa, veď po chodbe chodia vojaci, ktorí majú namierené do kina a potrebujú počúť, že Ježiš zomrel aj za nich?“ Čažko-prefažko, ale vybral som sa medzi nich a otvoril som ústa... Zrazu som zistil, že vlastne ani neviem, čo im chcem povedať. Snažil som sa vojakom vysvetliť, čo im ponúkam a prečo to robím. Postupne som si v hlove ukladal myšlienky a po mnohých skutočne trápnych pokusoch som si našiel spôsoby, ako ich osloviť.

Objednal som si letáky z tlačovej misie a poýberal také, ktoré by tematicky boli vhodné

pre chlapcov ich veku a postavenia. Tie som potom ponúkal vojakom a snažil som sa pri tom nadviazať rozhovor. Tým, ktorí prejavili aspoň trochu záujmu, som podaroval Nový zákon s povzbudením, že ho treba čítať s modlitbou a vytrvalosťou, a potom Pán Ježiš určite prehovorí k ich srdcu.

Takýmto spôsobom navštievujem kasárne až doteraz (asi dva a pol roka). Tento malý kus služby má určite význam pre vojakov, hoci dodnes neviem o nikom, kto z nich by uveril v Pána Ježiša. Oveľa užitočnejší je však pre mňa samého, pretože mi ukázal, ako dať nezmyselným dňom na vojenčine zmysel, učí ma, že v takejto službe je nevyhnutná vytrvalosť a dôslednosť i to, že ju nemožno konáť bez modlitebnej a organizačnej pomoci bratov a sestier. Občas je vhodné aj ich priame spoľuúčinkovanie, prípadne, nutné zastúpiť ma, ak mi iné povinnosti nedovoľujú ísť k vojakom.

Dăkujem Pánu Bohu, že mi pomohol nájsť zmysluplný spôsob ako stráviť vojenčinu a následne tiež nasmerovať moje kroky do práce, skrzes ktorú ma učí a vychováva.

svědectví

Bez domova, Boha a společenství - Trojí návrat bezdomovce

Pavel Tríška, bývalý „bezdomovec“

Chci se s Vámi podělit se svou životní zkušeností. Narodil jsem se v západočeském městě Chebu. O Bohu se u nás v rodině nemluvilo. V Chebu jsem dokončil třetí třídu a pak jsme se přestěhovali do Gottwaldova (Zlína), kde otec dostal angažmá v divadle a později ve filmech (např. Slunce, seno...). Já jsem byl spíš problémové dítě. Každou chvíli musel otec kvůli mě do školy. Ani po vyučení ani po vojně se můj život nijak nezměnil. Byl to hlavně alkohol, potom hádky s rodiči až jsem nakonec odešel z domova za prací do Čech. I tam jsem měl na prvním místě v životě sex a al-

kohol. Když jsem se asi po osmi letech vrátil domů, přibyla ještě „marianka“ – tvrdé drogy jsem odmítl.

Po smrti rodičů jsem několikrát přišel o práci až jsem nakonec žádnou nemohl sehnat. Na bytě po rodičích rostly dluhy. Došlo i na soud a vystěhování. Tehdy se mi dostala do ruky knížka: „Moc podvědomí“. Když jsem se do ni začetl, začala mě zajímat a nabádala ke čtení Bible. Začal jsem ji tedy číst. Hlavně žalmy, Žalm 23 a 91, ale i Nový zákon - Židům 11 a 1K 1,13 a jiná místa. Když někdo u mě uviděl Bibli, tak se mne ptal: „Ty věříš?“ A já odpovidal: „Jo!“ „Chodíš do kostela?“, zněla další otázka. Odpověděl jsem: „Ne, ale věřím.“ Pomalu to, ale upadalo, když se ze mne stal „bezdomovec“. Stále jsem věřil, že se to obrátí a bude dobré. Když se mi jednou ztratil batoh – nezbytná to součást mého bytí, kde jsem měl doklady a knihu „Moc podvědomí“, byl jsem z toho v šoku. Zůstala mi Bible, ale tu jsem prodal, abych měl aspoň na trochu jídla. Později jsem se naučil vybírat jídlo z kontejnerů. Začalo se mi dařit. Když jsem jednou našel v jednom kontejneru malý modrý Gedeónský Nový zákon, měl jsem strašnou radost. Hned jsem se pustil do čtení a prožil první setkání s radostnou zprávou evangelia.

Když ve Zlíně dávali v kině film „Ježiš“, rozhodl jsem se, že ho musím vidět. Byl jsem na něm třikrát, protože byl zdarma! Neměl jsem žádné peníze. Film mě hodně oslovil. Na konci byla modlitba a já jsem se modlil k Ježiši Kristu. Uvěřil jsem, že zemřel i za moje hříchy a pozval jsem Jež do svého života, jako Pána. Cestou

**Bývalý „bezdomovec“
Pavel Tríška**

z kina jsem začal prožívat zvláštní pokoj a klid, který jsem dříve neznal. Věděl jsem totiž, že mi bylo odpuštěno mnoho hřichů.

Před jedním z promítání filmu se mnou mluvil jeden z pořadatelů. Řekl mi mimo jiné i to, že v Bibli – v Listu Židům 10,25 – jsme na pominání, abychom neopouštěli společenství křesťanů. Více polínek pohromadě hoří přece jasným plamenem. Odložíme-li však jednostrannou, rychle uhasiná a chladne. Podobně je tomu i s křesťany. Já jsem však nikam nepatřil, a on mi řekl: „**Pokud ještě nejsi členem skupiny křesťanů, kteří staví život na Bibli, zapoj se do některé z nich.**“

Bыло léto a já jsem vyrazil na „poznávací cestu po naší republice“. Na ni jsem přemýšlel o tom, co mi bylo řečeno. O několik měsíců později v říjnu 2002 jsem přišel do Křesťanského sboru ve Zlíně, který je na Dlouhé ulici u podjezdu. Obával jsem se toho, jak mne přivítají – to víte, byl jsem bezdomovec. Ale jejich přijetím jsem byl šokován. Řekl jsem jim o sobě všechno. Jeden ze starších sboru mě vzal na pár dní k sobě domů. Po dlouhé době jsem se mohl pořádně umýt a vyspat. Dostal jsem najist a kromě jiných věcí i Bibli. Každý večer jsme se spolu modlili, abych mohl sehnat střechu nad hlavou a práci. Bůh vyslyšel naše modlitby a velmi brzy jsem sehnal bydlení i práci. Začal jsem pravidelně chodit do sboru na setkání, kde se studuje Bible. Připojil jsem se k domácí skupince, kde se probírala biblická kniha Příslovi. Jiným ze starších sboru jsem byl také přizván k ročnímu studiu „Pravého učednictví“. Tohoto studia se zúčastním ve Zlíně, Ostravě a Veselí nad Moravou.

Za ten krátký čas jsem ve své víře prožil už i krizi. Vybočil jsem z dobré cesty, na kterou jsem se dal. Svršil jsem s tím bratrům a jeden z nich mi navrhl, abych každé ráno, než půjdou do práce, chodil k němu domů k rannímu ztištění s Bohem – ke čtení Bible a k modlitbě tak, jak to dělá Pán Ježíš. Přijal jsem to. Naučil jsem se tak začít den ranní chvílkou s Bohem a moc mi to pomáhá. Zkusil jsem též svědčit

o své zkušenosti s Bohem několika lidem. Teď se za ně modlím, aby se toto zaseté semínko ujalo a vyrostlo.

Děkuji našemu sboru za to, že mám střechu nad hlavou a práci, ale především děkuji Pánu Ježíši Kristu a Jeho nebeskému Otci, že mé modlitby vyslyšel a že jsem mohl začít nový život s Ním.

Naša práce s Bibliami a křesťanskou literaturou v totalitě

Ondrej Palic

Veľakrát sme už nášmu Pánu Bohu dákovali za to, že sme spoločne s manželkou mohli pracovať na Božom poli s kresťanskou literatúrou zo západu. Ale ešte sme nemali priležitosť, aby sme podákovali tým bratom a sestrám, ktorí tie knihy financovali a podporili. Tu sa ukázali v praxi slová Pána Ježíša (Lk 12,34): „**Lebo kde je váš poklad, tam je aj vaše srdce.**“ A tito bratia dokázali, že ich srdcia nie sú tam, kde majú pozemský majetok, ale im záležalo na tom, aby ľudia žijúci v socialistických štátach mali Slovo Božie. A nech nás nebeský Otec bohatě odplatí všetkým, ktorí podporovali tieto akcie, už či peniazmi, modlitbami alebo sa priamo do tejto práce zapojili.

My sme s touto pracou začali v roku 1970. S manželkou a deťmi sme takmer každý mesiac chodili autom do Budapešti do zhromaždenia Kresťanských zborov. Tam mi raz jeden brat povedal: „**Brat Palic, máme tu ruské Biblie a knihy, nemohli by ste to odniesť na Slovensko a tam rozdať?**“ Ja som s tým súhlasil a knihy som naložil do auta. Cez hranice sme to vtedy previezli bez problémov a doma to potom rozdávali. Prosili sme Pána Ježíša, aby nám v tom pomohol. A aj pomohol.

Raz, keď sme pred večerom šli domov z budapešťianskeho zhromaždenia, brat mi ponúkol ešte 10 ruských Biblií. Ja som otvoril zadnú kapotu a len tak som ich tam položil. Hovoril som si, že na ceste sa zastavím a schovám ich. Ale som na to zabudol – až sme za-

stali na hraniciach. Maďarský colník mi kázal otvoriť zadnú kapotu. Otvoril som teda... a tam boli tie ruské Biblie. V duchu som volal: „**Pane Ježíšu, pomôž nám.**“ Colník sa spýtal: „Aké sú to knihy?“ – „Ruské,“ odpovedal som. – „Dobre, môžete pokračovať.“ Ruskú literatúru sme sice za totality mohli čítať aj kupovať, no dovážať ani rozdávať náboženskú literatúru nebolo dovolené. Koho pri tom chytili, zavreli ho a mohol dostať až 3-4 roky väzenia. Keď sme šťastne prešli slovensko - maďarské hranice, dákovali sme Pánu, že nás ochránil. Takto sme prenášali Biblie z Maďarska asi rok.

Potom sme pisali jednému bratovi do Stuttgartu, či by nemohli posielat tie knihy priamo k nám na Slovensko, do Levíc, kde sme v tom čase bývali. Súhlasili s tým, a potom už k nám chodili autom, ale viackrát sme dostali knihy aj poštou, bez clá. V takomto pripade manželka vždy odložila poštové ústrižky, ak by náhodou prišla nejaká kontrola, aby sme vedeli dokázať, že sme to dostali legálne. Na aute privážali knihy zväčša mladí bratia, aj sestry. Prichádzali k nám pred večerom okolo 18.-19. hodiny, najprv bez auta. Dohodli sme sa, že okolo 23.-24. hodiny prídu aj s dodávkou. Mali sme „heslo“, aby sme ich rozoznali od nejakých provokatérov z radov štátnej polície a aby oni tiež mali istotu. V Leviciach sme mali vysoký plot, takže keď sme zatvorili bránu, nedalo sa k nám do dvora vidieť. Keď bratia a sestry vložili vrecia s knihami – 8 až 10, niekedy aj 16 vriec, manželka spravila dobrú večeru a najedli sa. Potom sme sa spolu modlili – anglicky, nemecky, moja manželka po maďarsky, a ja po slovensky (trochu som rozumel po nemecky, ale inak nič iné). Prosili sme Pána, aby nám pomohol rozdať tie knihy, aby nás ochraňoval. Potom po polnoci (okolo 1:00-1:30 hod) naši hostia odišli. Bratia zo Stuttgartu nám povedali, aby sme sa ich nespýtovali odkiaľ prišli a kam idú, aká bola cesta alebo akej sú národnosti.

Raz o 1:30 v noci, práve keď išli von z dvora s ich dodávkou, po ulici popred nás dom išla nočná hliadka VB na aute. Hned som sa začal modlit. Spomalili, pozerali na nás, ale nakoniec

odišli. Ani na druhý deň neboli zisťovať, prečo odo mňa v takom neskorom čase vychádzalo auto so zahraničnou značkou. Dákovali sme Pánu, že zrejme nezbadali, že sú zo západu.

Keď prišla nová zásielka, okamžite sme všetky knihy schovali. Potom sme ich postupne rozdávali. Manželka pracovala v textilnej továrnii, v ktorej bolo zamestnaných niekoľko tisíc ľudí. Spoločne ešte s jedným veriacim bratom rozdávala kresťanskú literatúru svojim spolupracovníkom. Ja takisto – na pracovisku, aj inde. Moji spolupracovníci v dielni aj úradníčky sa ma dokonca pýtali, kedy im zase dám tie dobré knihy...

Pán to zariadił tak, že som sa zoznámil s jednou ženou, ktorá pred nástupom socializmu bola mniškou – aj ona nám pomohla rozdať veľa kníh. Chodili k nám aj katolícki farári s autom – naložili kníhy, Biblie, spevniky pre mládež. Keď odchádzali, vždy sme sa spolu pomodlili, aby ich Pán ochraňoval na ceste. Mal som jedného veriaceho brata, pôvodom bol Rus, ktorý ešte od 2. svetovej vojny ostal na Slovensku. On nám tiež veľmi pomáhal a mnoho ruských Biblia sme mohli poslať do Ruska. Veľa duchovných kníh v slovenčine a češtine, napr. biblické konkordancie sme dostávali aj z Juhoslovávie. Veľké množstvo tých českých kníh sme dali do Čiech, do Ostravy.

Pán nám pomáhal aj keď sme chodievali v lete autom na rodinnú dovolenkou do Rumunska. Mohli sme tam priniesť rumunskú kresťanskú literatúru. Poznali sme tam bratov, ktorým sme to odovzdali a oni to ďalej rozdávali.

Raz sa nám stala taká neprijemná vec. Moja manželka poslala priateľke na južnom Slovensku poštou nejaké kníhy. Ona si ich prečítala a požičala svojej susedke. Manžel susedky bol policajt a zbadal, že tie kníhy pochádzajú zo západu. Hned sa spýtal manželky, odkiaľ ich má. Potom si od manželkinej priateľky vypýtal našu adresu a telefonoval do Levíc na policiu, aby vyptárali, odkiaľ mámé tie kníhy. Práve v tom čase som bol na VB niečo vybafovať a keď ma uvidel okresný riaditeľ štátnej bezpečnosti, pove-

dal mi: „Súdruh Palic, ak máte trochu času, zastavte sa u mňa, chcem s vami hovoriť“. Odpovedal som, že môžem hneď. (Bol to môj dobrý známy, často som mu opravoval auto). Išli sme na 2. poschodie, zavrel dvere a pýtal sa ma, či máme nejakú rodinu tam a tam. Povedal som, že manželka tam má priateľku. „Prečo?“ pýtam sa. „Vaša manželka jej poslala knihy, ktoré boli vytlačené na západe a ja to teraz musím vyšetriť. Povedzte mi, ako to je.“ - Ja na to: „Súdruh XY, je to pravda, že tie knihy sú zo západu, ale ja ich dostávam poštou a bez clá. Všetky ústredky som si odložil a môžem vám ich ukázať, že ich nedostávam načierno.“ - Bol to môj dobrý známy a uveril mi. Ešte mi takto radil: „Súdruh Palic, keď dostanete tie knihy, môžete si ich prečítať, ale ich nerodzavajte, lebo vidite, môžete mať z toho nepríjemnosti. No nebojte sa, ja to všetko vybavím.“ Podakoval som mu a odišiel. (A vidite, my sme z toho mali len požehnanie.) Však Boh je silnejší ako mocní tohto sveta.

Raz večer k nám prišiel po knihy jeden brat, ktorý tiež pracoval v textilnej továrni ako moja manželka. O 23:00 hod odišiel od nás s veľkou taškou plnou kníh. Cestou domov ho zastavila nočná hliadka VB a vypytovali sa ho, čo nesie v tej taške. Modlil sa a potom povedal, že dostal nejaké kníhy a nesie si ich domov do svojej knižnice. Musel im ukázať obsah tašky. Oni sa pozreli na prvú knihu, čo ležala na vrchu a povedali: „V poriadku, môžete ísť.“ Aj tu sa stal zázrak, lebo hneď na vrchu bola kniha s názvom 'Náboženstvo a socializmus'. Na obálke kníhy bol symbol socializmu - kosák a kladivo. To im stačilo.

Takmer 20 rokov sme mohli pracovať v tejto službe a Pán nám predívne pomáhal. Robili sme to s manželkou radostne a nebáli sme sa. Ved' On držal svoju ruku nad nami. Sú taki, ktorí nám ešte aj dnes dákujú, že v období totality mohli dostať do rúk také vzácné kníhy.

Ešte raz dákujeme vám, ktorí ste nelutovali peniaze, čas a modlitby za nás. Pán nech vás bohatou požehná.

aktuální zamyšlení

Naděje a pokušení EU na pozadí Žd 11,24-26

Jarek Andrýsek

V polovině června jsme v Těšíně slavili jako obvykle svátek Tří bratří, kterým si připomínáme založení města v roce 810. V neděli, den po českém referendu o vstupu do EU, se všechny evangelické sbory sešly ke společné bohoslužbě a modlitbám. Bylo to svým způsobem symbolické setkání. V okamžiku, kdy se občané Polska, Slovenska a Česka rozhodli pro připojení k EU, se křesané města s pochutnou historii plnou politických zvratů, města na pomezí těchto tří zemí, sešli ke společnému uctívání Hospodina. Téma shromáždění znělo: „**Bůh chce zachránit spoutané, potřebuje k tomu nástroje**“ a mělo v době naplňování lidských plánů připomenout plán Boží s námi lidmi v době milosti, ve které žijeme.

O proměnlivosti lidských plánů a troskotajících nadějích zpívá Jaromír Nohavica v písni o Těšíně na prahu 20. století. Město rostlo a začínal se „zlatý věk“. Kolik zklamání a tragedií však na ně v minulém století čekalo než ani vyspat. I teď stojíme na prahu „nového věku“. Vstupujeme do nového období naší historie ve svazku Evropské unie. Jedni do ní vkládají své naděje, druzí ji zatracují. O to víc bychom se měli **přimknout k Božímu slovu**, které je pevné, které se nemění a zůstává stálé na věky.

A zatímco my se můžeme těšit z míru a dobrostku a jsme za to Bohu vděční, tak ve stejné dobu na jiném místě planety, jsou lidé spoutaní bídu, sužovaní válkami, zotročeni různými kulty, trápeni strachem ze smrti, bez naděje v tomto světě. Bůh však má i pro ně naději, slovo povzbuzení, možnost návratu, radost z nového

počátku, ze znovuzrození, i pro ně má požehnání, které plyne z poslušnosti Jeho slovu. **Bůh chce zachránit spoutané, potřebuje však nástroje**, spolupracovníky, kteří se na jeho plánu záchranы budou podílet.

Pro už zmíněné shromáždění byl vybrán text ze Žd 11,24-26, který posluchače vede k samé podstatě duchovního života a k tomu, co Boží děti spojuje dohromady. **Vede nás k víře!** Nejedná se však o tu viru, která je prezentována v médiích, o tu všeobecnou, vše zahrnující a vše tolerující viru, která nikoho nic nestojí, nemichá se do života, netrhá vazby s tímto světem, ale naopak je s ním tak svázaná, že ani netouží po lepší vlasti. Neupíná svou naději k městu budoucímu, ale k tomu současnemu. Jedenáctá kapitola Listu Židům, nám naopak ukazuje biblickou viru, která **snáší Kristovo pohanění, protože se upíná k budoucí odměně**. Biblická vira vidi Boží plány a těch se drží. Verše 24-26 znějí takto:

„Mojžíš věřil, a proto, když dospěl, odepral nazývat se synem faraónovy dcery. Raději chtěl snášet příkří s Božím lidem, než na čas žít příjemně v hřichu; Kristovo pohanění pokládal za větší bohatství než všechny poklady Egypta, neboť upíral svou mysl k budoucí odplatě.“

Tento úsek Božího Slova je vyjmut z „galerie hrdinů viry“. Jedenáctá kapitola Listu Židům je plná obrazů výjimečných lidí. Od Ábela, přes Henocha a Noe, k Abrahamovi a Mojžíši a pak dále. Ale i takoví velikáni jako Abraham a Mojžíš byli jen lidmi, jako jsme my. Lidmi se spoustou slabostí a nedostatků. Dopustili se dokonce skutků, kterých se mnozí jiní, díky Bohu za to, nikdy nedopustili. **V čem tedy spočívala ta jejich výjimečnost?** ... V tom, že se **jejich srdce i celý jejich život řídil virou!** A to je první důležitá věc, kterou nás přečtený text učí:

1. Naše srdce i celý život se má řídit virou

Čteme si, že „**Mojžíš věřil...**“ Kde se však vzala Mojžíšova vira? V předchozím verši 23.

nacházíme částečnou odpověď. Věřili už Mojžíšovi rodiče. Jeho život z velké míry určila vira rodičů. Matka skrývala novorozene pokud to jen šlo. Tři měsíce se protivila faraónovu vyhazovacímu plánu. Na něco takového se zmůže jen vira! Viděla, jak je její syn krásný a věřila, že je to zvláštní znamení, že v něm Bůh našel zálibení, že s ním má svůj záměr.

Když člověk vidí Boží plány, pak se nebojí těch lidských. Mojžíšovi rodiče se nebáli postavit vůli faraóna, zato se báli proti se Hospodinu. Znali životy patriarchů, slyšeli o plánech Boha otců a drželi se Jej i smlouvy, kterou s nimi Bůh uzavřel. Přes všechny nepřijemné okolnosti byli **vírou pevně zakotveni v Bohu**. Jistě byli i mezi těmi, kdo se tehdy upírali k Hospodinu a volali k Němu o pomoc.

Kolik tisíc a stovek tisíc Židů šlo v minulém století bez odporu do vyhazovacích táborů a na smrt. Naše město o tom stále vydává tiché svědecvi. Všechny synagogy až na jednu, byly zničeny a po velké židovské obci zbyly jen hřbitovy. Mnozí z nich se snažili zachránit, mnozí bojovali, ale většina se poddala zrůdné moci.

Mojžíšovi rodiče věřili a faraónova rozkazu se nezalekli. Musel to být pro Mojžíše silný moment, když si to vše začal v dospělosti **uvědomovat**. Byl dost vzdělaný na to, aby vedle egyptských dějin a božstev, znal i historii vlastního lidu, Josefovou slávu, ale hlavně Boha, kterému Josef věřil. Věděl jistě i o faraónově vyhazovacím nařízení. Věděl o své záchrane z vody Nilu. Jeho jméno mu to stále připomínalo.

I dnes má život rodičů velký vliv na utváření osobnosti dětí. Děti vidi život rodičů, hodnoty, které zastávají. Vidi, čemu věří, na co spoléhají, čemu nebo komu vydali svůj život, na čem jim záleží a co je jim naopak úplně jedno. **„Když se srdce rodičů neřídí virou, nedivme se, že se virou neřídí ani srdce dětí.“** Dětem nepomůžeme, když se jim plně vydáme a budeme je zajišťovat, aby měly všechno, co potřebují. Když vstoupí do bohaté Evropy bez zakotvení v Bohu. Dítěti naopak pomůže, když uvidí naše

odevzdání se Bohu. Když uvidí komu věříme a komu patříme se vším, co máme. A když se Mu pak i ony vydají, bude je držet, i když my už tady nebudeme. Příklad rodičů je důležitý, ale dědit se víra nedá.

I proto si čteme, že „**když Mojžíš dospěl**“ udělal rozhodnutí sám za sebe. Mojžíš dospěl věkem a získal postavení u dvora. Musel se přizpůsobit dvornímu životu a respektovat jeho hodnoty. Nebylo lehké se v tom všem najít, ale nakonec sám přehodil výhybku své životní dráhy. Odmitl se nazývat synem faraónovy dcery, odmitl její adopci a přihlásil se ke svému původu. Věděl, že patří k Izraeli, že patří životu Bohu. A Bůh mu ukazoval cestu.

„**Když nám schází víra k tomu, abychom se vydali cestou, kterou nám Pán ukazuje, pak nás Pán nepovede ani skrze Slovo ani skrze Ducha.**“

Mojžíšovi víra nescházela. Vydal se cestou, kterou mu Bůh ukázal, a nebál se důsledků. A to je druhé pravidlo viry, které nacházíme ve 25. verši:

2. Víra se staví na Boží stranu, i když je to nepřijemné

Mojžíš nevadilo, že bude vypadat jako nevděčník, který pohrdl dobrohou faraónovy dcery. Nevadila mu ani obava, že se výhodná politická pozice na faraónově dvoře může jednou hodit. Jeho víra volila jednoznačně a bezpodminečně stranu Božího lidu, a to se všemi důsledky. Mnozí Hebrejci šli cestou nejmenšího odporu, přirozených pocitů a spoléhání na zdravý rozum. Tím se však postavili do jedné řady se světem. Ale víra se staví na stranu Božího lidu i za cenu útlaku a otroctví, i když ví, že s ní budou špatně zacházet. Mojžíš „**chtěl raději snášet příkří s Božím lidem, než na čas žít přijemně v hřichu.**“ Egyptský dvůr nabízel všechna potěšení, která si tehdy lidé mohli jen představit. Egypt byl světovou mocností a kdo k ní chtěl patřit, ten si musel osvojit její životní styl. To platí pro všechny společnosti všech dob.

Platilo to i socialismu. Jeden bratr mi vyprávěl, jak ještě jako nevěřící podlehl tlaku, aby vstoupil do Komunistické strany. Prožíval vnitřní boje, pochyboval sám o sobě a chtěl dokonce spáchat sebevraždu. Nakonec přišel rok 1989 a on bez důsledků pro děti ze strany vystoupil. Později uvěřil v Pána Ježíše Krista a jeho život dostal nový rozměr.

Pokušení dnešní doby je ještě silnější a rafinovanější. Široká nabídka nás zaměstná tak, že nám na Boha nezbývá čas. Jsou však i přímá pokušení. Například, když vám šéf začne organizovat osobní život. Pak k vám dokonce pošle svého spolupracovníka s fotkami prostitutek a návrhem: „Vyber si, kterou chceš, je to dárek od šéfa.“ Chvíle rozhodnutí se protahuje obavou z následků odmítnutí. Návrh byl odmítnut. Spolupracovník sebral fotky s tím, že vlastně o nic nejde a odešel. Skutečně o nic nešlo?

Mojžíš se postavil na Boží stranu, ne z nějaké pokrovni příbuznosti, ale z přesvědčení, že budoucnost patří Izraeli, ne Egyptu. Kdo odmítá Boží lid, ten odmítá Boží slyby a zlehčuje Boha. Mojžíš mohl žít přijemně na faraónově dvoře, ale v hřichu. Mohl užívat své pozice a všech jejich výhod, on se však vírou upjal k Božímu lidu, jakoby tušil faraónův konec. Bůh z něj udělal svého spolupracovníka, nástroj skrze který vvedl Izrael z otroctví do skutečné svobody. Nebylo to lehké, ale Mojžíš věřil a Bůh jej vedl přes všechny vnější i vnitřní překážky.

To, co nás v duchovním životě **nejvice brzdí**, je **naše vlastní nedůvěra**. Ať už se jedná o rozhodnutí pro Krista nebo pro službu jemu. Lidé mají pocit **nesvobody**. I Desatero, které dal Bůh Izraeli na ochranu života, vnímají lidé jako pouta. Chtějí být svobodní a nezávislí. Ale překračováním Bohem daných hranic se sami dostávají do závislosti, žijí ve strachu a nejistotě, v nedůvěře a skepsi. Další brzdou je skutečnost, že stát na Boží straně je často nepřijemné. Příklad Mojžíše je pro nás v tomto ohledu velkým povzbuzením. Ukazuje totiž, jak víra snáší Kristovu pohanu. Ale to už jsme u třetího pravidla rozebraného textu:

není řec o člověku, ale o Božím Synu. Člověk snad může rozdrtit hada, ale ne satana. Vítězství dosáhne Mesiáš a člověk má na něm podíl v té míře, v jaké snáší Jeho utrpení. Text Pisma zde také **naznačuje způsob a důvod**

Kristovy smrti, jak to později vystihl pisatel Listu Židům (2,14): „**Stal se jedním z nich, aby svou smrtí zbavil mocí toho, kdo smrtí vládne, totiž d'abla.**“ Je zde řec o vzájemném ohrožení. Kristus, sám smrtelně zraněn drtí satanovi hlavu.

To všechno mohl Mojžíš o Kristu vědět. Možná i proto se nebál jít cestou pohanění. Držel se hesla – **ted' příkří, pak sláva!** Pro nás, lid Nové smlouvy, platí totéž. V Listu Římanům 8,17 si čteme: „**Trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastní Boží slávy.**“ Když Mojžíš „**upínal svou mysl k odplatě**“ neznamenal to, že by odměna byla jediným motivem jeho viry. Spiše důvěroval Bohu, který vynahradí každou ztrátu.

Závěr

Žijeme v době velkých politických změn. Evropa se spojuje, svět globalizuje. Na druhé straně se národy vyčleňují, osamostatňují a sebeurčují. Vše krystalizuje k finále dějin na jehož konci bude soud nad národy. **Dozrává čas k intenzivní misii.** Přijměme vstup do EU jako výzvu, jako příležitost k pomoci národům bez evangelia v méně rozvinutých zemích. Vím, že se chceme přiblížit zemím s vyšším životním standardem, ale to nemůže být nás cíl. Budujeme své kostely, své modlitebně a sborové domy a je to dobré, protože život sboru se má rozvíjet, ale ani to není nás cíl. **Cílem je evangelium ve všech národech.** Zapojme se do Božího plánu a podpořme mladé lidi, které Bůh volá a jsou ochotni jít, nechat se vyslat. Navážeme tak na slavnou historii Moravských bratří, kteří měli úzký kontakt na těšínský evangelický sbor na Vyšní bráně. Evropská unie se v závěru dějin může stát prostředkem k šíření evangelia podobně jako tomu bylo s Římskou říší na počátku křesťanství, a to i přes její antikristovskou podstatu. Zapojme se do Božího plánu a pod-

poříme misii: „Bůh chce zachránit spoutané, potřebuje k tomu nástroje.“ Řídme se ve svém srdci i v celém svém životě vírou, stůjme na Boží straně, i když je to nepříjemné a snášejme Kristovo pohřbení - Bůh nezůstane nikomu nic dlužen.

okénko pro ženy

Co se v mládí naučíš ...

Irena Dobiášová

Kaz 11,7-10 a 12,1-7

Měli jsme v Penzionu pro důchodce jednu devadesátičetnou paní. Špatně chodila, žila jen ve své místnosti doma. Když svítilo slunce, celá ožila a byla veselá. Smála se a říkala jak je to krásné. Svět se jí zdál, přes všechno trápení, nádherný! A preto, že se dožila mnoha let, nepoznala trvalou radost z Božího přijetí. Nesetkala se totiž s tím nejkrásnějším Světlem - Ježíšem Kristem. Ona se radovala ze slunných dnů, ale na přicházející dny temnoty Božího soudu nepamatovala. Její radošť byla jen dočasná. Ani za svůj dlouhý život nepoznala naději, kterou dává Bůh.

Stáří je skutečně doba, ve které většina lidí nemá zálibení. Lidé touží po dlouhověkosti, ale když přijde stáří, není nikdo moc spokojen. Málokdo má krásné stáří bez těžkosti. Moje babička často citovala verš z Kaz 12,1: „Pamatuj na svého Stvořitele ve dnech svého jinoštví, než nastanou zlé dny a než se dostaví léta, o kterých řekneš: „Nemám v nich zálibení!“ Oblibila si jej. Jako malá jsem tomu verši nerozuměla. Teď mohu potvrdit jeho pravdivost a hloubku. Zdá se mi, že do stáří se promítá celý život člověka. Jaký je tvůj život v mládí, takové bude tvé stáří. Ubohý člověk, který prožije život bez Boha. Těžko ho najde ve stáří. Starý člověk už na svém způsobu života nechce nic měnit, natož přemýšlet nad sebou, svými hřichy, někomu něco odpouštět. Jede si v tom, v čem si jel celý

život! Některé špatné povahové rysy se ještě prohloubí. Většina starých lidí nechce přemýšlet nebo mluvit o smrti. Budi dojem klidného a bezstarostného života, až se kolikrát divím, jak mohou žít tak klidně na konci života. Často se však trápi věcmi, které by mohli napravit, urovnat, ale nechtejí. Už si zvykli žít v srdci nenávistí vůči tomu, kdo jim ublížil.

Jedna paní mi vyprávěla, že ji snacha pohodila ke dveřím vnuka, když si našla jiného muže. S jejím synem se rozvedla a nechala své dítě tchýni k výchově. Paní ho měla 12 let než se osamostatnil. Snacha měla s jiným mužem dítě, ale bylo těžce postižené. Měla zadostiučinění, že „ji Pán Bůh potrestal“ ... „To má za to, že nechala své dítě a odešla od něj!“ Ale co teď nejvíce trápi milou paní? To, že vnuk matce odpustil a stýká se s ní. Dokonce jí má rád. Paní se nemůže vynadivit, co se to s tím klukem stalo! Řekla mi pohrdlivým hlasem: „Představte si, on uvěřil v Boha!“

Jak ubohý je člověk, který žíví v srdci nenávisti. A jak nádherná je na druhé straně Boží láska, která záhrakem mění lidské srdce.

I ten nejstarší člověk vám řekne, jak mu život utekl – neskutečně proklouzl mezi prsty. Kam se ty roky poděly? Pamatuju na to, že život je krátký a vy, kteří jste uvěřili v mladém věku, že mládí nebude trvat věčně. Využijme času, který nám byl dán pro Boha a jeho království. Nikdo nevíme, co nás čeká. Třeba nastanou „dny zlé“ ještě než budeme stáří. Doba milosti se rychle chýlí ke konci, ale cokoliv, byť i malického, uděláme pro Boha - zůstane na věky. Život plyne neskutečně rychle. Bude-li naplněn virou v živého Boha, může být i to naše stáří radostné a prosluněné Boží láskou.

správy zo sborov

Milada Macháčková

Miloš Pidra

představujeme

Živé Slovo 2/2003

Sestra
Milada Macháčková

Dne 27. ledna 2003 odešla ke svému Pánu a Spasiteli z ostravského sboru v Kunčičkách milá sestra Milada Macháčková ve věku 79 let. Pán ji povolal tak, jak si to vždy přála - ve spánku. Jedna z jejích posledních vět zněla: „Půjdou do nebes-kého domova“.

Uvěřila již v dětství, kdy evangelium do rodiny přinesl její strýc br. Arnošt Kohut. Celý její život byl naplněn vděčností za to, že je Božím dítětem, že má odpusťené hřichy a že Pán Ježíš jej jejím pomocníkem na nelehké životní pouti. Věrně navštěvovala shromáždění Božího lidu, kde svým radostným a jasným hlasem chválila Pána písničemi. I v soukromí využila každou příležitost ke zpěvu a modlitbám. Mnozí ji znáte ze setkávání dětí a mládeže na Morávce. Vychovala tři děti, které vedla k milování

Pána Boha a Jeho Slova. Na smutečním shromáždění za hojně účastní spoluřečících sloužil Božím Slovem br. Ludvík Ščurek.

představujeme

Jirka Kantor

Jenda Staněk

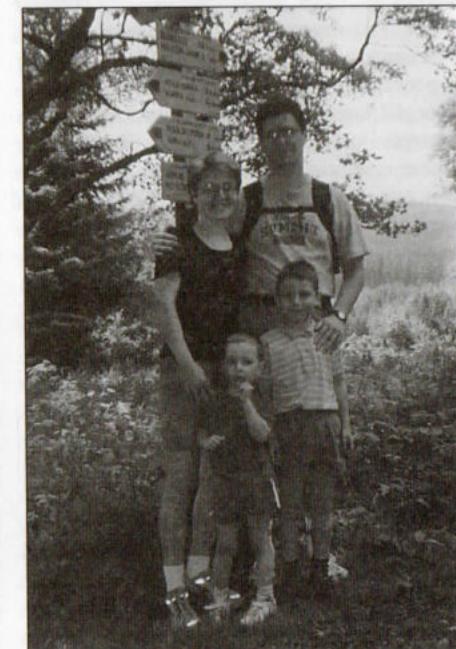
Poprvé jsme se potkali na dětském táboře pod hradem Velhartice, on jako vedoucí, já jako táborový zdravotník. Měli jsme dokonce přidělen jeden stan k přenocování.

Málo který člověk si mě už tehdy tak získal jako příteli. Tenkrát jsem ještě netušil, co se stane o několik let později, ale od samého počátku jsem vnímal jeho otevřenou a citlivou povahu.

Jsou typy lidí, a těch je asi většina, kteří jsou opatrní vytvářet s druhými hlubší mezilidské vztahy. Jen malá hrstka jich je natolik otevřená, že aktivně buduje mezilidské vztahy.

Jirka je pro mě ztělesněný Boží zázrak ve vyslyšení modliteb. O čem piší, porozumí asi nejvíce porozumí bratři z těch sborů a shromáždění, kde odpovědnost leží na jednom bratrovi a kde je navíc většina žen - sester.

Déle než dva roky jsem se modlil za bratra, který byl ochoten opustit pohodli velkého sboru a jít tak řečeno „do neznáma“. Když se posléze přihlásil s úmyslem přijít do Čech, dokonce do Plzně, bylo na co navázat. Přiznám se, že ve mně byla zpočátku špetka pochybnosti. Když se však krátce po svatbě s Janou objevili počátkem roku 1995 v Plzni a přijali skromný podnájem u mojí maminky byl jsem náramně šťastný. Životy manželů Jirký a Jany

**Manželé Kantorovi
se syny Janem a Matějem**

Kantorových jsou s životem sboru velmi úzce spjaty, jsou mu doslova oddány. I proto bude celé moje další vyprávění orámováno životem sboru.

Začátky byly poznamenány hodinami rozhovorů a modliteb. Když dnes slyším mluvit o tzv. generačním problému ve velkých sborech vím zcela jistě, že obě strany - „starí“ i „mladí“ se spolu málo modlí a málo rozmlouvají. Z počáteční touhy se stala vnitřní potřeba se podle možnosti 1x týdně setkat.

Jirka pracoval ve Škodovce a při tom aktivně vymýšlel evangelizační programy pro sbor, který se v té době dostával do stále hlubší krize. Sbor se schází v pronajaté místnosti v Havlíčkově ulici téměř v centru města Plzně.

Pak přišlo zásadní rozhodnutí Jirky pracovat misijně v okrajové čtvrti, kde nesidil žádný sbor ani církev. Našel vhodnou místnost a připravoval evangelizační „večery při šálku čaje“ jednou týdně. Pro sbor to byla nová aktivita. Některí sourozenci se aktivně zapojili. Lidé přicházeli a odcházeli. Problém byl v tom, že nové lidi nebylo dál kam přivést. Sbor byl v krizi, nebylo zázemí. Pochopili jsme s Jirkou, že práce na Božím díle musí být vyvážená, a to jak směrem ven, tak i dovnitř společenství. Došlo k vytvoření sborové misijní skupinky, kterou jsme vedli s Jirkou společně. Postupně sourozenci poznávali potřebu intenzivnějšího duchovního života a opustili společenství řešící neustále nějaké „problémy“ a z misijní skupinky vznikl plnohodnotný sbor. Mimo zůstali ti, kdo „problémy“ nejen dokola řešili, ale i v tvářeli.

Po nějaké době se Kantorovi přestěhovali k sestře Marii Pouskové do Kyšic u Plzně. Od začátku intenzivně hledali a sbor spolu s nimi přihodný byt. Přibližně po třech letech se našly byt v nedalekých Nýřanech, ale nebyly peníze na jeho kupu. Tehdy velmi vstřícně pomohl půjčkou jeden bratr z Mnichova.

Od počátku se Jirka věnoval mladým lidem. Založil hudebně dramatickou skupinu „Holubice“. Díky Jirkově zájmu o mladé se život ve sboru hodně oživil. V roce 2000 dostal

bratr Jirka možnost zúčastnit se studia na ročním semináři Křesťanské akademie mladých. Po společné rovaze a modlitbě opustil Jirka své zaměstnání a nastoupil studium, které úspěšně dokončil. Na to dostal nabídku pracovat pro KAM jako lektor.

Tak se postupně stalo, že na jednom „englishcampu“ organizovaném píseckým sborem „Elim“ bylo několik mladých lidí bydlících nebo studujících v Plzni. Jirka je společně s jiným mladým bratrem převzal do péče a tak vznikl „Klub mladých“. Letos už druhým rokem připravuje nás sbor samostatně takový „englishcamp“. Mladí jsou postupně vedeni k rozehodnutí žít víru s Kristem, nechat se pokřtit a zapojit se do života sboru.

Dnes mají manželé Kantorovi dva chlapce - Honzika a Matěje. Jirka hodně cestuje v rámci práce v KAMu a rodině někdy chybí. Mimo této služby se aktivně zapojil i do přípravy tématických pořadů TWR „Na křesťanské vlně Plzně“. Pracuje i mezisborově. Je členem misijní pracovní skupiny při Mezisborové radě KS. Rád nachází nové formy sborového obecenství. Z jeho podnětu se jednou ročně schází celý sbor s nevěřícími přáteli, známými a rodinnými příslušníky ke sborovému pikniku při opékání selete. Prozíjemě tak společně celý den a lépe si můžeme popovídат.

To, co dělá z Jirky a celé jeho rodiny oddané služebníky, je upřímná láska k Pánu Ježíši Kristu, k církvi a nevěřícím lidem. Modlete se za ně také.

Poslední přípravy kandidátů na misii

Jarek Andrýsek

Manželé Jakub (1977) a Barbora (1975) Pszczolkovi se obrátili v Křesťanském sboru Haviřov a Kristu patří od roku 1993. Postupně se zapojovali do sborových aktivit a hledali své místo v církvi, kde by mohli sloužit. Když Jakub ukončil střední školu strojního zaměření, rozhodl se pokračovat ve studiu

Jakub a Barbora Pszczolkovi

na VOŠ Sociální a Teologické v Olomouci (1995-1998). Během studia na vše v oboru Křesťanský sbor v Olomouci, kde se mimo jiné podílel na vedení místní sborové mládeže. Snažil se při tom také zasáhnout evangeliem i nevěřící mladé lidi.

Již na Biblické škole se několikrát setkal s lidmi z Wycliffovy misie (WBT), kteří se sdíleli o své misijní práci. A protože se v jeho srdci opravdově rozhořela touha jít a sloužit těm, kteří Pána neznají, poznával v práci Wycliffových překladatelů Bible svůj vlastní úkol a Boží volání. Rozpoznával stále více své obdarování a cítil, že svěřený dar nemůže nechat nevyužít.

Služba WBT jej vždy přitahovala, protože v sobě spojuje snahu o záchrani nespasených, zvěstování evangelia, ale i vytváření základních předpokladů pro křesťanský život - vytvořit písmo a gramatiku a pak i finální podobu Písem svatých v překladu do nového jazyka. Celý proces alfabetizace a překladatelství Božího slova probíhá prostřednictvím velmi profesionální služby.

Po návratu ze studií v Olomouci, během kterých došlo v Haviřově ke vzniku ESK (Evangelikální spol. křesťanů), se stal členem nově vzniklého sboru, kde měl mnoho osobních vazeb. V letech 1998 až 2002 pokračoval Jakub v teologické přípravě na TCM International, Haus Edelweiss, Heiligenkreuz (americký biblický seminář se sídlem v Rakousku, www.tcmi.org). V průběhu studia měl možnost zapojovat se do sborového života a jeho misijní touha stále přetrvala. Pokračoval také ve službě mladým lidem v rodném městě

- Haviřově. Vedl biblické skupinky a nyní slouží také Božím slovem při kázání a vyučování na sborové biblické škole. Snažil se udržovat a prohlubovat své znalosti řečtiny a hebrejskiny, které, jak věří, bude ještě hodně potřebovat.

Začátkem listopadu 2000 odletěl na půlroční misijní pobyt do Indie, kde pobýval jako učitel na místní biblické škole (Madras, učil řečtinu a teologii Nz). Tato zkušenosť ho v jeho touze dlouhodobě misijně působit jenom utvrdila. V současné době pracuje v Resocializačním zařízení Český Těšín, Charita Ostravsko-Opavská (Chráněném bydlení pro matky s dětmi) jako sociálně-duchovenský terapeut.

Barbora je vzděláním dětská zdravotní sestra. Má několikaletou praxi v oboru a zkušenosť, které se ji bezesporu budou na misii hodit víc než cokoliv jiného. Jako sekretářka ředitelky Křesťanské akademie mladých (KAM) získala i zkušenosť s administrativní prací. Ve sboru se zapojila do vedení dívčích skupinek a s tím související pastýřské práce. Spolupracovala také s dětskou misí a dětskými kluby. Věnovala se hledání dětí amerického misijního týmu a také díky tomu mluví plně anglicky. Během roční stáže v KAMu si prohloubila své biblické znalosti a utvrdila se ve svém následování Pána.

Oba manželé, Barbora i Jakub, se stali členy WBT a směřují k plnému zapojení do služby prostřednictvím Wycliffovy misie. Na začátku srpna tohoto roku odejdou do Británie na půlroční lingvistickou přípravu. Během ní se budou s modlitbou před Pánem rozhodovat, do jaké země a v jaké roli by měli jít. Věřím, že je Pán i v tomto rozhodnutí povede a utvrdí. Jakub by chtěl pracovat jako překladatel a Barča jako člen alfabetizačního týmu a zdravotník. Po návratu z Británie a krátké zastávce doma by měli vystěovat asi na 18 měsíců na svůj první misijní pobyt. Pak by podle zvyklosti WBT mělo následovat další půlroční období lingvistické přípravy a nakonec již dlouhodobé zapojení se do práce na překladu Pisma.

recenze knih

Na regionální poradě Křesťanských sborů Moravskoslezského, Olomouckého a Zlínského kraje se zástupci sborů rozhodli podpořit práci Wycliffovy misie na novém překladu Bible do dalšího jazyka vysláním a podporou jednoho překladatele. Zda se jejich touha plnit misijní pověření Pána Ježíše spojí s připraveností manželů Pszczolkových nechat se na misijní pole vyslat, to je předmětem dalších modliteb. Jakub a Bára se rádi představí osobně ve sboru, kde mohou připravit i hodinový program (kontaktní tel. 605 264433). Věřim, že se za ně postaví společně s materškým sborem i další, kteří se chtějí podlet na naplňování Božího pověření: „*Jděte ke všem národům...*“

recenze knih

„Pošli a pomáhej“ – Jak se postarat o misionáře?

Barbora Pszczolková

Hned v úvodu knihy Neala Pirola mě zaujala věta: »Misionář sám není schopen na misijním poli obstát, pokud za ním nestojí jeho domácí sbor a přátelé.« Totíž moje představa o misijní práci a všem, co je s ní spojeno, byla až do nedávné doby dost omezená. To, co se mi vybavilo v souvislosti s prací misionáře, bylo především a nejvíce zajištění finanční. Nepodporíme-li našeho misionáře finančně, ano, pokud ho nezajistíme, nebude schopen obstát kvůli nedostatku materiálního zabezpečení. Když jsem však pokračovala ve čtení knihy Pošli a pomáhej, začalo mi docházet, že práce misionáře představuje mnohem více, než jsem si dokázala představit.

Když se autor zmíňuje o nutné podmince celé práce slovy: »...pokud za ním nestojí jeho domácí sbor...«, začala jsem přemýšlet o tom,

Živé Slovo 2/2003

jakou roli v tom všem mohu hrát já, jako člen sboru. Mohu se nějak podlet na tom, když Bůh povolává misionáře ke službě? Na jeho vyslání? Římanům 10,15 to říká jasné: »*A jak mohou zvěstovat, nebyli-li posláni?*«

Neal Pirol klade na proces vyslání a podpory misionáře velký důraz. Je důležitý nejen pro misionáře samotného, ale především pro ty, kteří by jistě sami rádi byli vysláni, protože jejich srdce hoří pro misii, ale nebylo jim to dánno. Podporou misionáře získají přímý podíl na jeho práci a jsou pro misii článkem stejně důležitým, jako misionář sám. Autor se snaží přiblížit tuto úlohu církve a vybízi k modlitbám a hledání Boží vůle v této oblasti života církve.

První kapitola popisuje etapy života, kterými každý misionář prochází. Je důležité, aby v každém období měl někoho blízkého, kdo by mu ukázal svou lásku a nabídl pomoc. Ta by se neměla týkat jen období jeho misijního působení v cizí zemi, ale celého jeho života, tj. přípravy před odjezdem, působení na misijním poli, i nalezení místa po návratu. Ve všech těchto časových obdobích potřebuje podporu církve. Pirol zmiňuje šest nejvýznamnějších oblastí, ve kterých ji bude potřebovat:

a) **Morální podpora** byl měla vycházet z podpůrného týmu. Hlavní myšlenkou je jednoduše povzbuzovat. Už jenom »být tam« dává vyslanému silný pocit zúčastněnosti (Jozue 1,9) a posiluje ho.

b) **Týmová podpora** znamená pomoc při plnění povinnosti misionáře, které mu zůstávají v jeho domovské zemi. Je třeba je rozlišit na dvou úrovních: 1) praktické a materiální zabezpečení, 2) množství detailů, které je třeba vyřešit (2Tm 4,13).

c) **Finanční podpora** je nejkontroverznější a tedy i nejzměnovnější ze šesti oblastí podpory. Kde je tvé srdce v dávání? Jsi ochotným a radostným dárcem (Mt 10,8)?

Živé Slovo 2/2003

d) **Modlitební podpora** v podobě duchovního boje v tom nejlepším slova smyslu. Bůh se nerozlučně spojuje s modlitbou víry svých dětí. Jeho práce je spojena s lidskou modlitbou.

e) **Komunikační podpora** – je těžké porozumět tomu, jak je důležitá, pokud »jsi tam nebyl«. Na misijním poli, při navykání si na nový životní styl, zachvacuje misionáře někdy opravdová osamělost, pocit izolace, pocit, že stojí stranou. Nenechejme našeho misionáře, aby si myslel, že když nám sešel z očí, sešel nám i z mysli (F 2,19).

f) **Pomoc po návratu** znamená víc, než jen „potlesk“ při úspěšném přistání letadla. Je důležitá v tom, že vracejícího se misionáře čeká po návratu kulturní šok, který musí zpracovat. Důležité je opětne zapojení do obecenství i společnosti jako takové. Tady můžeš velkou měrou pomoci i ty (Sk 14,28).

Bez podpůrného týmu by vyslání nebylo možné. Důležité tedy nejsou jen ti, kteří přímo na místě šíří Boží slovo, ale také ti, kteří je vyslou a podpoří. »*Cil je blízko*«, píše na závěr Neal Pirol, »Nás svět může být zasažen Boží milostí. Potřebujeme jen ty, kteří by šli, vyslání k tomuto úkolu, který může být vykonán. On musí být vykonán. Zúčastni se ho i ty!«

Neal Pirol: Pošli a pomáhej, vydalo KMS v roce 1998 v Praze (Andříškova 4, 180 00 Praha 8).

báseň

Krédo

Ján Kučera

Ja, člověk vinný milionkrát,
chcem iba odpusť povedat
a splatiť dřížne listy.
Kým rozplynú sa moje dni,
vlak odide mi posledný,
stôl žitia mať chcem čistý.

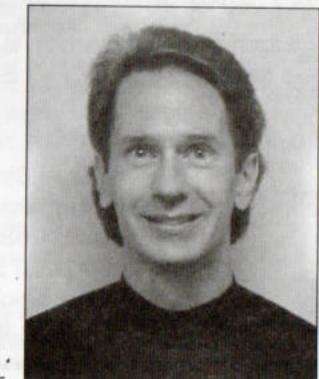
informácie

informácie

Scott Brookins

Jarek Andrýsek

Asi před měsícem přijel do ČR opět **hudebník a evangelista Scott Brookins** s rodinou. Přiletěl z Colorado Springs v USA, kde žije a působí v jednom ze svobodných evangelikálních sborů. Před dvěma lety nás navštívili a posloužili nám při evangelizační akci hrou na trubku a slovem. Mají zkušenosti z různých vystoupení v utečeneckých táborech na Balkáně a evangelizačních akci v mnoha zemích Evropy. Bratr Scott hraje na trumpetu a křídlovku a svou hru doprovází svědecstvím o svém životě s Bohem. Jeho žena Laura, která má mimochodem české předky, se stará o playbacky. Na cestách je doprovázejí i jejich děti **Ethan a Amelia**. Nyní bydlí v pronajatém bytě v Kroměříži, odkud podnikají výjezdy do okolí. Posloužili v KS v Ostravě-Kunčičkách nebo v Českém Těšíně v rámci oslav svátku Tří bratří. Poslední pozvání bylo z Maďarska. Chcete-li je kontaktovat a pozvat i vy, zde je jejich telefon: 605 339362. Hovoří anglicky a učí se i česky, věřim, že jazyk nebude pro spolupráci s nimi překážkou.

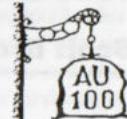

**Bratr
Scott
Brookins**

nové knihy

„GRÜNE AU“

Křesťanské
rekreační
středisko

A 5360 St. Wolfgang am Wolfgangsee,
Österreich, Au 100, Appesbachstr.

Objekt s vlastním stravováním v Salzkammergut.

Námi udržovaný objekt leží v lázeňské oblasti IA mezinárodně známého lázeňského střediska pro dýchací potíže St. Wolfgang s krásným výhledem na hory.

„GRÜNE AU“ je otevřeno v létě i v zimě pro rekreaci na lyžích, semináře apod. Pro skupiny i jednotlivé hosty, staré i mladé.

16 pokojů s 1-4 lůžky
pro ca. 40 hostů; 12 přistýlek

Zvláštní cena 2003:

Euro 9,00 Den/osoba,
pokud budou volná místa.

Slevy pro děti:

do 2 let zdarma, od 3 do 6 let: 70 %;
7 - 10 let: 40 %; 11 - 14 let: 20 %;

Lázeňský poplatek v létě na dospělého a den Euro 0,90; v zimě Euro 0,70

Kontakt:

Adolf F. Weiss, Görzer Straße 173,
D 81549 München,
Tel: 089 / 68 11 68,
Fax: / 680 700 73;
e-mail: adolf.f.weiss@t-online.de

Fotos etc.: homepage: www.christliches-freizeitheim-gruene-au.de

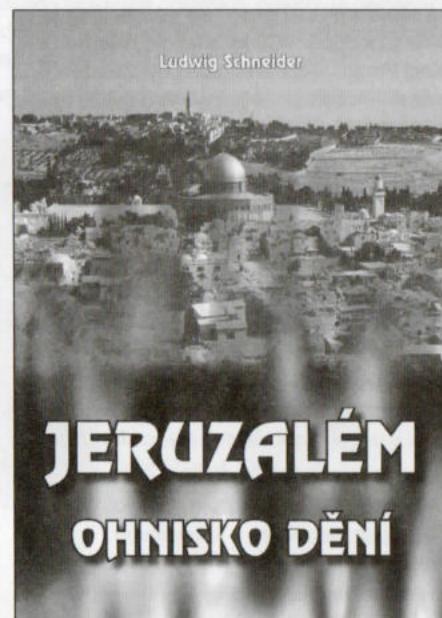
Živé Slovo 2/2003

nové knihy z A-ALEFu

Jeruzalém - ohnisko dění

autor Ludwig Schneider

Pozornost světa se obrací k řešení problémů na Blízkém východě, zejména na vytvoření palestinského státu na území dnešního Izraele a na rozdělení Jeruzaléma, aby se stal hlavním městem dvou států. Autor, známý publicista z Jeruzaléma, poukazuje na to, že základním problémem je Chrámová hora v Jeruzalémě, kde má stát třetí Hospodinův chrám. V publikaci o 92 stránkách s barevnou přílohou se snaží odpovědět na řadu otázek, které jsou ve sdělovacích prostředcích často zkreslovány. Cena publikace je 60 Kč.

Živé Slovo 2/2003

Muž podle Božího srdce

Tomáš Pala

Autor, který je čtenářům známý také z ročenky Cestou života, uvádí v této publikaci 44 příběhů ze života krále Davida. V situacích z období dospívání, pronásledování Saulem i kralování lze nalézt nejednu aplikaci pro život věřícího člověka v dnešní době. Knihu o rozsahu 200 stránek v ceně 95 Kč doporučujeme všem čtenářům našeho časopisu.

téma příštího čísla

Pastýřská služba

Články k tématu příštího čísla Pastýřská služba, jakož i další příspěvky, zasílejte, prosím, na adresu odpovědného redaktora do konce srpna 2003.

Děkujeme. Redakce

*Za obsah zveřejněných článků
zodpovídají jejich autoři.*

obsah

obsah

Úvodník

Radosti a strasti společenství 2

Biblické zamýšlení

Vzkříšení? Nesmysl! 2

Ohlédnutí

Velikonoční konference 4

I v Těrlicku vane vítr, kam chce 6

Tématické články

Spoločenstvo – dar i záväzok 7

Svoboda a hranice společenství 8

Co je na světě nejkrasnějšího? 11

Báseň

Túžba 12

Tématické články

Manželstvo 13

Otevřít srdce = riziko? 15

Navzájem 16

Misia

Utok na Nyankunde 16

Cirkev, nebo fan klub? 18

Úvaha

„Zabitý“ čas??? 19

Svědeckví

Bez domova, Boha a společenství 21

Naša práca s Bibliami 22

Aktuální zamýšlení

Naděje a pokušení EU 24

Okénko pro ženy

Co se v mládi naučíš 28

Správy zo sborov

Ostrava-Kunčičky – M. Macháčková 28

Představujeme

Jiří Kantor 29

Poslední přípravy před výjezdem 30

Recenze knih

Neal Pirol: Pošli a pomáhej 32

Báseň

Krédo 33

Informácie

Scott Brookins 33

Grüne Au 34

Nové knihy z A-Alefú

..... 34

Téma příštího čísla

Vydávají Křesťanské sbory v ČR
a Kresťanské zbyty na Slovensku
ve vydavatelství A-Alef
Bořivojova 29
718 00 Ostrava

Odpovědný redaktor a adresa české redakce:

Jaromír Andryšek
Okrajová 3, 737 01 Český Těšín
e-mail: ja_andrysek@volny.cz
tel.: 558 734 794

Redakční rada:

Ján Čiž, Ján Hudec, Matúš Koša, Ján Kučera,
Ján Ostrolucký, Tomáš Pala, Miloš Raus, Petr Vadura,
Jan Vopalecký, Ľubomír Vyhnanek, Peter Kozár

Kontaktná adresa pre Slovensko:

Ján Hudec
Partizánska 15, 949 01 Nitra
tel.: 037 741 8212

Grafická úprava obálky a litografie:

Infiniti art, s. r. o.
Štefánikova 145/4, 737 01 Český Těšín

Grafická úprava textu a tisk:

Vydavatelství TEBA
Ostravská 130, 737 01 Český Těšín-Mosty

Expedice pro Českou republiku:

Vydavatelství A-Alef
Bořivojova 29, 718 00 Ostrava

Expedícia, administrácia a platby pre Slovensko:

Misijná spoločnosť evanjelia Ježisa Krista
Púpavova 4, 841 04 Bratislava

Administrace pro Českou republiku:

Vydavatelství A-Alef
Bořivojova 29, 718 00 Ostrava
e-mail: a_alef@ova.inecnet.cz
tel.: 596 784 269, 596 237 261, 602 552 069

Platby a dobrovolné příspěvky pro Českou republiku:

A-Alef Ostrava, Komerční banka Ostrava
číslo účtu: 81006-761/0100
Vždy je nutné uvést přidelený **variabilní symbol** odběratele.

Předplatné:

na celý rok 80 Kč + poštovné
jednotlivá čísla 20 Kč + poštovné
Předplatné na další období končí jen písemným
či telefonickým ohlášením v administraci.

Časopis vychází čtyřikrát do roka.

Registrační číslo MK ČR 6480.

ISSN 1210-6526

